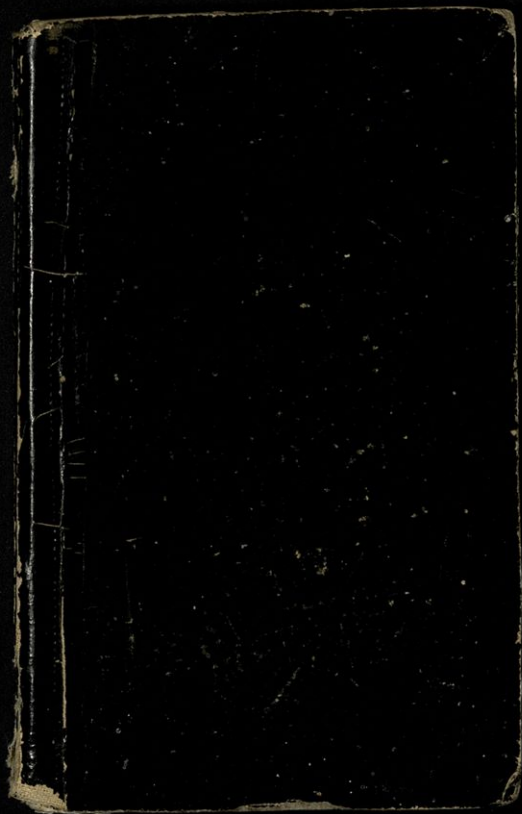
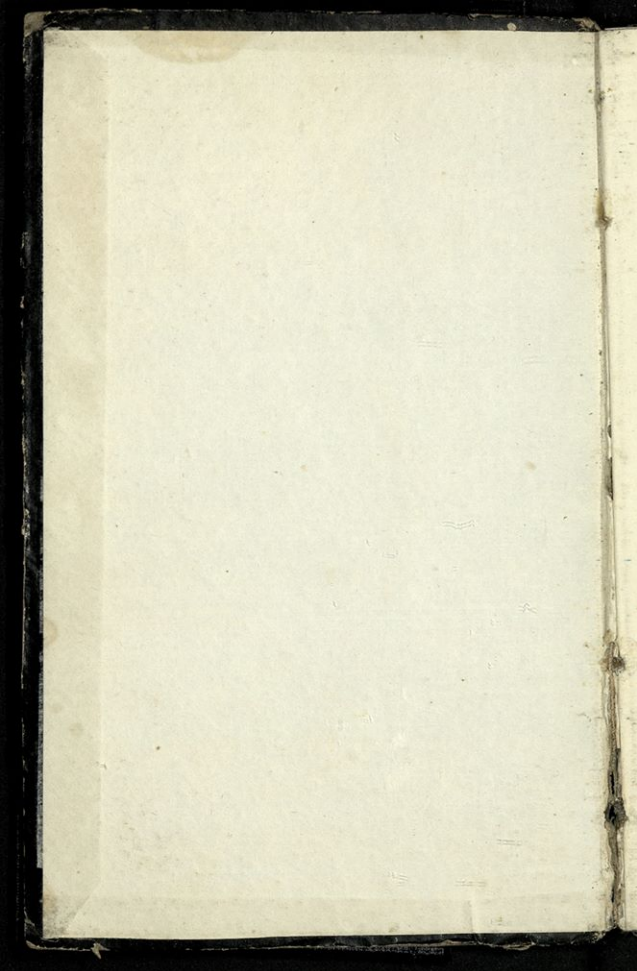

200 000

F. Stecher, Sculp.

Stich v. Joh. Kaufner in Wien.

S. Moysius Gonzaga S. I.

Šest Nedelj

pobožnosti

v čast svetega

Alojza od Gonzaga.

Svetega Alojza življenje, premišlovanje
nja življenja, litanije ino pesem. Molitva
juterna, večerna, mešna, za spoved ino
za sveto obhajilo.

Po nemško spisal,

Dr. Alois Schlör;

poslovenil

P. Placidus Javornik.

Peti natis.

S dopuščanjem visoke časti naj vrednejšega milostli-
vega kneza gospoda Romana, sekovskega škofa.

V Gradcu 1865.

V Zalogu pri J. Rzebrziczek-u, nekdam J. Sirolla.

Tisk od S. Settelle v Gradcu.

391201

Kako
sveta Magdalena od Paciz
pohvali
angeljskega mladenča

Alojza.

O kak veliko slavo (čast) ima Alojz Ignacijov sin rada bi po celem svetu hodila ino pravila: Alojz sin Ignacija je velik svetnik. Rada bi vsakemu njegovo slavo pokazala, naj bi Bog z njim hvaljen bil. V veliki časti je, ker je Bogu živel . . . bil je Alojz ljudem neznan mučenc (marternik). O kak močna je bila njegova ljubezen na zemlji! Za to je zdaj v nebesih pri Bogu v popolnomi ljubozni.

08. XI. 1989

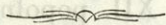
N 98901248

V Založni pri J. Razprizick-u, nekdanj J. Sirovica.

Predgovor.

Šest let je sveti Alojz v Jezuitarskem redu menih živel, ino ravno le te leta so vzrok šestnedeljske vodbe (šestnedeljskega opravila) ki jo v čast svetega Alojza opravljamo. Da bi verni kristjani, posebno pa mladi; katerim so Alojza, kádar so ga svetega povzdignuli, pomočnika (patrona) dali, za le to vodbo v čast tega angeljskega mladenča, ino lepega izgleda čistosti, vneti bili, so papež Klemen XII. popolnoma odpustek za vsako teh šest nedelj dodelili. To vodbo opravljaj v čast svetega Alojza, ali šest nedelj pred njegovim godom (praznikom), ali pa ob drugem časi leta (vendar šest zaporednih nedelj). K zadobljenju teh odpustkov je podrebno, vsako teh šest nedelj se

z grivanim srcem spovedati, presveto rešno Telo ponižno prijeti, ino druge radovoljne pobožne dela (kakor so: premišlovanje, molitve ino druge dobre djanja) v čast svetega Alojza opravljati. Tudi den godu (praznika) svetega Alojza, to je 21. Rožencveta, vsi tisti verni kristjani popolnoma odpustek zadobe, kateri se na ti namen svojih grehov spo-vejo, presveto rešno Telo vredno prej-mejo, po namembi svete crkve molijo, ino se pri pobožnem opravili znajdejo, kterega njih častitliv škof praznovati zapovejo, na kaki den leta in na kake-mu kraji bodi.

^v**Življenje**

svetega

Alojza od Gonzaga

iz Jezuitarskega reda.

Sv. Aloiz Gonzaga je bil v Lombardiji na Laškem doma. Njegov oče Ferdinand je bil knez Rimskega cesarstva in mesta Kastiljone. Bil je sv. Alojz tudi bližni žlahtnik Mantovskega vojvode. Njegova mati Marta je bila hči Taneta Santeno gospoda na Zeri Piemonteske dežele. Marta je bila nekdanja dvorkinja pri Izabeli, rojeni na Francoskem, ino gospe Filipa II. Španjolskega kralja. Ravno na tem kraljevem dvori je tudi žlahtni gospodknez Kastiljonski živel, ino se veselil kraljeve milosti. Marta je tukej prav brumno živela; kadar je slišala, da jo hoče Ferdinand snubiti, je veliko molila, da bi ji Bog svojo voljo razodel, in se je v pobožnem djanji trudila, vredna postati božjega blagoslova. Po le ti molitvi je pervolila, se omožiti, ino je prejela sv. zakonski sakrament v veliki ponižnosti. Potlej se je vrnula z svojim možem na Laško, kjer ga je Španjolski kralj za svojega dvornega klučarja in nadvojvoda svoje Laške vojske izvolil.

Knežinja je srčno želela dobiti sina, ki bi ga posvetila božji službi. Bog je njeno

prošnjo vslišal. Na Kastiljonskem gradu v Brešjanski škofiji je bil rojen naš svetnik 9. den sušca 1569. Vilhelm Mantovski vojvoda je bil krstni boter, ino ga je Alojza imenoval. Kadar je otrok nekoliko pameti kazal, ga je brumna mati učila sv. križ narediti, ino svete imena Jezus in Maria zreči. Materno opominovanje ino izgled ga je zgodno napelvalo, Boga se bati, in ga ljubiti. Še mladenčka so dostikrat vidili samotnega, ki je v posebni pobožnosti molil. Kdor ga je v taki goreči molitvi vidil, bi ga bil rajši angelca, kakor vmerjočega človeka imenoval. Še zdaj je on siromake in reveže posebno ljubil.

Njegov oče si je hotel korajžnega vojšaka izrediti. Zatorej mu je vedno majhino ino otrokom primerjeno orožje v igračo ponujal. Oče Ferdinand ga z seboj vzeme, de bi mladenč vidil tri jezere Laških vojšakov, ki so se pri Kazalskem mestu vadili. Pač se je veselil oče, vidivši sina, ki je koračil pred vojsko z majhino sulico. Neke mesce je Alojz tukaj ostal, ino se je kmalo nekterih nespodobnih besed navadil, ki jih je zrekoval, pa ne zastopil. Bil je še le sedem let star. Njegov učitelj mu reče, da so te besede nespodobne, in Alojz se je ročno poboljšal. Odsihmal je sklenul, se nikoli več družiti z takimi, ki božje ime po nemarno imenujejo. Leta napaka podletnega (nedorašenega) mladenča ni bila velika pregreha, vendar je jo objokoval vse svoje žive dni. Vedno si jo je očital, ino se zavolj nje globoko ponižoval pred Bogom. Sedmo leto je imenoval čas

svojega spreobrnjenja, ker je v tem začel samo Bogu služiti. Kadar je v Kastiljansko mesto nazaj prišel, je trdno sklenul, duhovsko opravilo v čast Mariji devici, sedem pokornih pesem, (psalmov) ino več drugih molitev kleče vsak den moliti. Opravilo teh molitev je sv. Alojz do konca življenja spolnoval, ino nobena reč, tudi huda bolezen ga ni mogla od te pobožnosti odvrniti. Kadar ga je mrzlica (štrtica) osemnajst mescov tresla, ni opustil teh opravil; samo svoje slugе (posle) je večkrat povabil z njim moliti navadne molitve. Kako je bil čist ino pobožen to le kaže: Njegovi duhovski očetje, imel je njih štir, med tem kardinala Belarmina, ino drugi možje, ki so njegovo srce popolnoma poznali, so po Alojzovi smrti trdili, da on v celem življenji nikdar ni smrtno pregrešil.

V osmem leti ga je oče z bratom Rudolfom vred v Fiorenco poslal, da bi se Toskanskemu nadvojvodi Francu od Medicis perporočila. Naj bi se tukej naučila Laškega in Latinskega jezika, ino drugih svojemu stanu potrebnih reči. Alojz se pa ni samo posvetnih reči učil; ampak bral je tudi življenje svetnikov z tak gorečimi željami, da je potem Fiorenko mesto mater svoje brumnosti navadno imenoval. Kadar je bukve od skrivnosti svetega roženkranca, ki jih je duhovski oče Gašpar Baortes spisal, v roke dobil in prebral, je začel še skrbnejše častiti devico Marijo. Odsihmal je tudi čistost tako ljubiti začel, ino se je v ti čednosti tako vadal, da je potlej ves čas svojega življenja skušnjave

mesa srečno premagoval. Le to lepo čednost si je ohranil, ker je vedno molil, znotranje in zvonanje skušnjave odganjal, ino se vsih preložnost greha ogibal. On je dobro vedil, da je nas vsih čistost v nevarnosti, in da se moramo truditi, vse odvrniti, karkol bi čiste srca lahko ognusilo. Bil je prepričan, de čistost duše je roža, ktera lahko obledi; je ogledalo (špegel) ktero, ako se ga le dotakneš ali v vanj dihneš, se hitro rosi in otemni. Zatega voljo si je perzadeval, svojeoči krotiti, ino nobini osobi (peršoni) ženskega spola, tudi ne ženski svoje rodovine (žlahte) v obraz pogledati. Tistemi, ki ga je zavolj tega dražil, je odgovoril, da je boječe narave (nature).

Tudi njegova pohlevnost je bila hvale vredna: nikol ni svojim slugam po gospodsko zapovedal; ampak jih je prosil, naj bi to ali uno storili. Urnejši je bogal besedi, kakor kak novinc v kloštri. Svoje predpostavljene je posebne častil, in med tem naj bolj svojega učitelja Franco Tučijo.

Čez dve leti sta žlahtna mladenča v Fiorenci živela, potlej sta morala iti v Mantavo k nadvojvodi Vilhelmu Gonzaganskemu, ki je nje očeta za svojega namestnika v Monferatu postavil.

Aloiz je zapustil mesto Fiorenca v listopadu 1579. V dvanajstem letu je še sklenul, knežtvo Kastiljansko svojemu bratu Rudolfu pustiti, ktero je od cesarja dobil. Naš svetnik se je bolj trudil, vse vezila tega sveta raztrgati, kakor se navadni ljudje pečajo bogastvo ino čast perdobiti. Vsemi veselji se je odpo-

vedal, ki od konca mika, potlej pa žalost in bridkost prinese, ino nepokojno vest napravi. Samo to, kar človeško dušo resnično razveseljuje, je on za pravo srečo držal, ino se trudil zadobiti. Po neki bolezni je Alojz vedno bolehal, zavolj toga je samoto ljubil, ino se je lahko izgovarjal, posvetnemu in hru-mečemu veselovanju se odtegnuti, kadar so ga k takemu vabili. Maloktaj je jisbo zapustil, in je rad bral življenje svetnikov, ali druge pobožne bukve. Ravno tako je tudi živel v Kastiljonskem mestu, kamor so mu oče dovolili, da gre. Njegovi posli so čudeči vidili, kak je skoz več ur čez den v premišlovanje zamaknjen bil. Dostikrat so k njemu prišli, ki je pred sveto božjo mantro (svetim križem) klečal, ino je bil tako v Boga zamišlen (zamaknjen) kakor da bi ne živel na zemlji, ampak v nebesih se veselil. V ti samoti je on milost (gnado) prave molitve zadobil, brez da bi se bil od kakega učenika moliti vadal. K le ti molitvi se je vedno pripravljaval v čistosti srca in pobožnosti duše. Premišloval je tudi cele dni čudno odrešenje človeškega rodu, katero nam je božja previdnost po svetih skrivnostih naše vere podelila. V tem premišlovanju je občutval neizrečene nebeške sladkosti. Kadarkolj je na vsemogočnega ino dobrotljivega Boga mislil, ni mogel solz držati, z kterimi mu je božja ljubezen oči napolnovala. V takem dušnem veselju je enkrat zagledal bukve premišlovanja, ki jih je duhovski oče Kanizi spisal, ino je tudi bral neke liste, ki so jih Jezui-

tarji iz Indie poslali. To ga je posebno vnelo v Jezuitarski red stopiti, da bi ložej za zveličanje duš skrbel. Tudi je opominjaval otroke, posebno revnih starišov, da bi se potrebnih resnic krščanskega nauka naučili, in sam jih je nje večkrat učil. Od Boga je z tako pobožnostjo govoril, da so se clo prilet-ni in učeni ljudje nad njim čudili.

V leti 1580 je sv. Karol od Boromeje v papežovem imeni v Brešjansko mesto prišel, in na den svete Marije Magdalene pridigo-val. Kastiljonski knez ino drugi visoko častitljivi gospodje so ga prosili, da bi se neke dni na njih grajšinah pomudil, pa za-stonj, še prebivati ni hotel pri njih, ampak stanoval je navadno na svojih potah v fa-rovžih. Gonzaganski Alojz, še le dvanajst let star, je šel vendar pri ti priložnosti v Brešjansko mesto, božjega moža blagoslov zadobit. Sveti Kardinal se je močno veselil in čudil, kadar je iz kratkih besed mladenča spoznal, kako veliko milost (gnado) mu je že Bog podelil. On mu reče, naj bi se k svo-jemu prvemu obhajilu vredno pripravljaj, ino večkrat presveto rešno Telo prejel, tudi ga je podučil, kako se ima bližati temu sve-temu opraviilu, da božje milosti (gnade) vre-den postane. Slednič ga je opominjal kako se mora zadržati pri drugih božjih službah. Vse, kar mu je sv. Karel Boromejski vkazal, je on natanko spolnil, ino čez vse ga je veselilo, da je svetega moža vidil. Od tega časa je tak srečno v sv. sakrament rešnega Telesa zemišlen bil, da je večkrat pri sv.

meši. posebno po povzdigovanju v pobožnih solzah plaval. Tudi je pri svetem obhajili mogočno milost zadobival, in Zveličar ki ga je pod podobo kruha prejel je bil od zdaj njegov edin tolaž ino cela njegova ljubezen. V mestu Kazal, kjer je bil njegov oče — knez Kastiljonski namestnik na Monferatu, je naš svetnik pogosto v Kapucinarsko in Barnabitarso cerkev molit hodil. V tedni se je trikrat postil. Ob petkih opoldne je samo sočivje jedel, zvečer pa majhno kruha. Druge dni je tudi tako malo jedel, da so se čudili, kako more živeti. V postelji je diljo pod seboj imel, ino je ob polnoči tudi po zimi k navadni molitvi vstajal.

V leti 1581 je Avstrijska cesarica Marija, Gospa Maksimiliana II. po Lombardski v Španjolsko deželo k svojemu bratu Filipi II. popotovala. Na ti poti jo je Kastiljonski knez z svojimi tremi otroki, to je: z eno hčerjo in z svojima sinoma Alojzom in Rudolfom spremaal. Oba so odločili za dvorno službo pri kraljeviču (princu Jakobu), bratu Filipa III. Alojz naš svetnik je zdaj v štirinajstem leti bil. Tudi v tem visokem tovarštvu je se Alojz, kakor poprej pridno učil, ino vse svoje molitve opravljal. Na svoje počutke je zmirej čul in sam sebe z postom tak ostro pokoril, da so dvorniki od njega rekli: mladi Kastiljonski knez živi kakor duh. Posebno koristno je bilo za-nj, ker je bral razlaganje od molitev v bukvah Ludovika od Granade. Trdno si je naprej vzel, vsaki den eno uro premišlovati; to premišlovanje je dostikrat še dalej trpelo.

Zdaj je sv. Alojz sklenul, svet zapustiti in v Jezuitarski red stopiti, da bi za izveličanje duš skrbel ino še bolj in ložej čast božjo pomnožil. Kadar je njegov spovednik pravi namen vidil, ga je potrdil v tem sklepu. Povedal je tedaj svoj namen starišem, in mati njegova se je posebno tega veselila; oče pa, ki je Alojza k drugemu stanu odločil, se je razsrdil, ino ga je začel z kazenjo (štrajfingo) zato strašiti. Mladenč na to ponižno odgovori, da mu je velika sreča, priložnost dobiti, zavolj božje ljubezni trpeti. Kar je pa očeta še bolj razdražilo, je tole bilo: ki je mislil, da ga hoče sin s tem od igranja in zapravljanja odvrnuti. Zakaj bil je Alojzov oče navajen igravec ino je v kratkem časi veliko dnarjov nespametno zapravil. Vidivši da sin vse igre zaničuje ino zgube dnarjov tudi za božje ražaljenje drži, si je to misel še bolj v glavi vtrdil. Vendar so prijateli očeta pregovorili, da je privolil, kar je sin želel.

Zdaj je kraljevi brat Jakob vmrl, in Alojza Gonzaganskega od dvorne službe odvezal, zato se je sv. Alojz v leti 1584 brez vse skrbi na Laško vrnul. Podal se je na ladjo z Andrejem Doriom, ki ga je Španjolski kralj za vojvoda svoje vojske na morji postavil. V ladji ni pripustil, da bi ga, kakor brata Rudolfa, služabniki v zlatem oblačilu spremljevali. Na ti poti se je samo z Bogom veselil, in je rad od božjih reči govoril. Kadarkolj je v krčmo (oštario) prišel, je za majhno jisbo prosil, kjer bi sam prebival, ino Bogu brez vse zmote služil. Po klo-

štrih, ki jih je objiskaval, je vselej naj pred v cerkev šel, ino tam svojo molitvo opravil.

Komej je v mesto Kastiljone nazaj prišel, so še druge težave nanj čakale. Bližnja knezova rodovina (žlahta), med tej tudi en Kardinal in več škofov so hotli našega svetnika pregovoriti, naj bi od svojega namena, duhoven biti, odstopil, ino v posvetnem stanu svojo rodovino (žlahto) častil. Mladenč je pa vendar pri svojem naprejevzetji tako stanoviten bil, da so mu neki tistih, ki so se od konca trudili, njega od duhovšine odvrnuti, zadnič prav dali, ga celo v njegovem namenu potrdili. Alj oče je začel svoje privoljenje tajiti, ga na vse sorte (viže) zasramovati, ino raznih opravil iskati, ki bi mladenča na druge misli pripeljale. Ravnal je v ti reči, kakor drugi posvetni ljudje, kateri svojih otrok poklic ne premišlujejo, ampak na ravnost zavržejo. Alojz je vse voljno trpel, še srčneje molil in se hujše pokoril. Bog je zadnič vse po njegovi volji obrnul. Očetu so se vendar enkrat oči odprle, ki je sinu perpusstil, si stan izvoliti. Objel ga je po očetovo, in ga preporočil vikšemu (generalu) Jezuitarjov Klavdiju Aquaviva po imeni, kateri je Rimsko mesto za kraj Alojzove poskušnje (noviciata) odločil. Ker je pa Alojzov oče preveč svet in kar je posvetnega ljubil, ni bil mož beseda, in mu je svoje privoljenje zopet odrekel. Obdržal je sina devet mescov v Milanu, in se trudil kak bi ga na svet privezal. Potem je Alojz na očetovo povelje v Mantavo in Kastiljonsko mesto popotoval, pa

vender vse to ni moglo Alojzovega sklepa razdreti. Taka stanovitnost je trdosrčnega očeta toliko omečila, da ni dalej po skusal, ga od poklica odvrčati. Dal mu je svobodo (samosvojnost) z besedami: Moj sin! vdaril si mojemu srcu ranu, ktera dolgo ne bo ozdravila. Jez te ljubim, kakor ti zaslužiš; bil si ti vupanje moje rodovine, ker pa vidim, de te Bog v drug stan kliče, te nečem zadržovati: pojdi kamor te Gospod kliče, Bog daj da srečno živiš!

Alojz se je na to očetu z kratkimi besedami zahvalil, in se je, da bi dalj pričajoč nedelal njemu še veči težav, naglo v svojo jisbo podal; kjer je Boga za prejetu milost hvalil in častil. V listopadu leta 1585 je cesar Rudolfa, brata Alojzovega, za kneza na Kastiljoni v spričnem pismu potrdil Kastiljonski prebivavci (mestničani) so veliko žalovali, ko so slišali, da jih bo Alojz na vselej zapustil; ali mladenč nje tolaži rekoč: da jih samo za to zapusti, da bi ložej svojo dušo izveličal, in jih opominja, naj bi tudi oni takih misel bili.

Kadar je v Rimsko mesto prišel, je naj poprej cerkve in naj imenitnejše pobožne kraje obiskal. Potem se je papežu Sikstu V. prepороčil, in njemu nogo poljubil. Den 21. listopada 1585 je v Jezuitarski red v poskušnjo stopil v osemnajstem letu svoje starosti. Jisba, v ktero so ga peljali, se mu je dozdelo pozemeljski raj, kjer bo lahko Boga brez zmote častil. Poln veselja z prerokom reče: „Tukej je kraj mojega pokoja, tega sim si zvolil, kjer hočem prebivati.“

Bil je naš svetnik prvi med vsimi novinci v pobožnosti, ino sramoval bi se bil, ako bi jih nebil v ti premagal. Vse svoje tovarše je goreče ljubil, in sebe med vsimi za slednega držal. Takih misel je bil do konca življenja. Močno ga je veselilo naj poslednejše dela opravljati. Vrednost svoje pokore je primerjal pokoršini, in je dobro vedil, da brez pokoršine vse njega djanje nič nevelja. Zatorej je marsikrat rekel: „Klostersko življenje je enako čolnu, v katerim sedeči se ranvo tako naprej pomikvajo, kakor veslarji.“ Tako ostro se je pokoril, da mu za vse druge reči, „ktere niso ravno v čast božjo, ni mar bilo. Še orodja jedilnice, (jisbe v kateri so jedli) ktero je vsak den lahko vidil, ni poznal, tudi ne lišpa (lepšanja) kapel in altarjov, kjer je navadno molil. Per jedi si ni nikdar zberal, in je pazno vse opustil, karkoli bi počutke lahko mikalo. Posvetnega govorjenja ni nikdar poslušal, on je malokdaj govoril, nikol pa sam od sebe; zakaj ni se za vrednega imel, na kterega bi ljudje mislili, in je želel, da bi ga svet pozabil. Golusijo je zaničoval, in je jo strup keršanske prostiti imenoval. Zosebno ga je bolelo, kadar so ga hvalili. Vesel je nosil torbo po ulicah Rimskega mesta, in je od hiše do hiše v bogaimo prosil. Ravno tak ga je veselilo, kadar je v kuhnji pomagal, ali v bolnicah (špitalah) bolnikom streget. Per vseh teh opravilih je vselej na Jezušovo ponižnost gledal, ki je bil Bog, in se je za nas toliko ponižal. Učil je tudi ob nedelah in praznikih

otroke resnice keršanskega nauka. Čez vse je vbožstvo ljubil, in se je varoval kake nove reči se poslužiti. Molil je brez nehanja, in za sremišlovanje je bil tak vnet, da ga je kratko pot krščanske popolnomosti imenoval. V teh rečeh je neizrečeno veselje občutil; klečal je, in ni se genul; zakaj bila je njegova duša polna časti in žive ljubezni do svojega Odrešenika. Dostikrat je bil v nebesa zamaknjen. Večkrat je od pobožnosti poln solz bil, posebno pred svetim rešnim Telesom, in kadar je Jezusa pri svetim obhajilu prejel. Tri dni je Jezusa, ki se je ponižal k njemu priti, hvalil; in pa sledne tri dni se je v goreči ljubezni perpravljaj, svojega Zveličarja, Boga kralja, ozdravnika in ženina svoje duše vredno prejeti. Zvečer pred svetim obhajilom je le na to imenitno opravilo mislil, in ni od nobene druge reči govoril. Vselej je z gorečim srcem od svetega rešnege Telesa marnoval, v katerem se je božja ljubezen tak očitno pokazala. Tudi drugih srca je z enako ljubeznijo napolnil, kakoršena je v njegovem bila vkorenjena. Naj manj štirikrat na den je obiskaval sveti tabernakel. Jezusovo trpljenje je ravno tako po gostem hvaležno premišloval. Zosebno je častil devico Marijo, ki si je jo še otrok za varhinjo in pomočnico zvolil. V enaki pobožnosti je tudi častil svete angele, med tem naj bolj svojega angelca varha. V začetku svoje poskušnje (svojega noviciata) je tu li znotranje skušnjave imel, ktere so pa njegovo srce še bolj očistile. Premaganje teh skušnjav mu je veliko nebeskega veselja perneslo.

Komej je bil šest nedelj Jezvitar, je že slišal, da so mu oče vmrli. To bolečino je vendar potrpežljivo prenesel, ki je dobro vedel, da božja previdnost vse reči na sveti prav vlada. Zravno tega je ga tudi spre obrnenje očeta k pobožnosti, katero je pred smrtjo očitno pokazal, mogočno tolažilo. Zvedil je, da je oče odtehmaj, kar je sin v Jezuitarski red stopil, začel pobožno živeti, in se truditi, za vse pregrehe, katerih, se je morde v življenju deležnega storil, prav spokoriti.

Ker je sveti Aloiz vedno pobožen in pokoren bil, je sam sebe popolnoma premagal. Per zapovedanih opravilih je on vselej prvi bil, in je vse klosterske postave zvesto spolnoval: Z svojim stricem — kardinalom Roborem po imeni — ni brez dovoljenja predpostavlenih nikoli govoril, in ga je hitro perjazno zapustil, kadarkoli je kako drugo dolžnost spolniti imel. Kadar se je Alojzov duhovski voditelj (vodnik) — pobožni im učeni oče Hieronim Platua — bal, da bi mu njegova nevtrudljiva prizadetva v molitvi lahko na zdravji škodvala, mu zapove, naj bi se po jedi z drugimi tovariši vred veselil in sprehajal. Tudi mu perpusti, se še tiste pol ure ravnavati, ktera je bila tem perpušena, ki so per mizi stregli. Ker pa vikši (oče Minister) ni nič od tega dovoljenja vedel, je Alojza pokregal, zakaj čez postavo greši, in mu zapove se svoje pregrehe, katerih ga je dolžnega imel, očitno obtožiti. Bogliv novinc Alojz je naloženo pokoro brez vsega izgovora opravil. Kadar je vikši zvedil, kako se reč ima,

se je čudil Alojzovega molčanja, vendar mu je nova kazen (štrafengo) napovedal, da bi mu perložnost dal, si še več novih zaslužkov perdobiti. Kaznoval (štrafal) ga je pa zato, ker mu je pervoljenje voditela zamolčal. Zveselilo je svetnika, da so ga zavolj drugih tožili in kaznovali, ker je skoz to perložnost dobil, se ložej vaditi v potrpežljivosti, krotkosti in ponižnosti. Kadar se je navadil, Boga vselej pred očmi imeti, ni bil nikdar raztresenih misel per molitvi. Vedno je tako pobožno molil, da zvonanih reči ni opazil, še menj pogledoval.

Zčasoma mu je začel život pešati, zato so mu vse molitve in premišlovanje, ktere niso bile v klošterski vodbi (regelci) zapisane, prepovedali. Ta prepoved mu je grozno težka bila, ker svojega poželenja, se brez nehanja z Bogom pogovarjati, ni smel popolnoma spolniti. Kadar je vedno bolehoval, so ga predpostavljeni v Neapel poslali, da bi se tamo prav popolnoma ozdravil. Po dokončani poskušni je 20. listopada 1587 slovesno obljubo storil do smrti Jezuitar ostati. Kmalu potem so mu tonzuro zbrili, in preve žegne dali.

Kakor hitro je posvetne vikše šole dokončal, se je z vso marljivostjo (pridnostjo) bogoslovja učil. Vstala je pa v njegovi rodovini (žlahti) neka pravda, ktera ga je permorala obiskovanje šol nekoliko časa opustiti. Horac od Gonzaga jo brez otrok vmrl, in je po sledni volji svoje Sulsarinsko deželstvo Vincentu knezu na Mantovi zapustil. Mrtvega unuk — Rudolf Gonzaganski

je pa trdil, da to darovanje nič na velja, rekoč: ta grajšina je cesarjev dar, ki navadno prvemu žlahtniku sliši. Poprašal je v tem prepiru tudi cesarja, kateri ni potrdil stricove slednje volje, in je Rudolfu grajšino dal. Cesarjova beseda ni pravde dokončala, ki se ji je vojvoda na Mantovi vstavljala. Nadvojvoda Ferdinand in drugi knezje so se trudili ju sprijazniti, pa zastonj. Zadnič sklenijo po Alojza poslati, katerega so vsi za edinega držali, ki bi mogel rodvince sprijazniti. Alojz je bil ravno drugo leto bogoslovja dokončal, in je na Jezuitarski grajšini v Trazkati prebival. Tje je prišel oče Robert Bolarmín, in mu v imeni vikšega (generala od Jezvitarjev) zapove v Mantavo iti. Za tovarša na ta pot so mu dali predstavljeni učenega in pobožnega brata (frata), ki bi vedil skrbeti za Alojzovo zdravje. Taj brat je imel oblast, vse odvrnuti, kar bi Alojzu lahko škodvalo. Popotvanje našega pobožnega in v dobrem nevtrudljivega svetnika je vsim krajem, ktere je obiskal, posebno pa Kastiljonskemu in Mantovskemu mestu neizrečeno koristno bilo. Komej sta Alojza njegova rodvinca, ako ravno v pravdo zamotana, in eden na drugega jezna zagledala, sta se na enkrat vtolažila, in naglo sprijaznila. Mantovski knez odstopi od pravice, katero mu je stric po zadni volji dal; Alojzov brat — knez na Kastiljoni — pa pozabi na krivico; zato sta živela od-sihmal v pravi perjaznosti. Alojz je tudi več drugih, ki so v sovražtvu ali v pravdi živeli, sprijaznil. Vse sovražtvo, ako je tako

zastarano in vkorenino bilo, je milosrčni in ljubeznivi Alojz skoz svoje besede in djanje zatrl. Tudi je veliko starih grešnikov spreobrnul, in je neke teh k pravi pobožnosti perpeljal. Zosebno je pa v brata Rudolfa vso skrb obrnul. Njegov brat je manj imenitno gospodično, kakor je sam bil, močno ljubil, in kadar se je pa bal, svojega strica Alfonza od Gonzaga, kterege dedič (herb) je mislil enkrat biti, razdražiti, se je na skrivno z njo poročil. To zvedivši se je sveti Alojz trudil brata podučiti, da tako življenje ni po božji postavi, in da ga, ako je ravno oženjen, Bog nemore za pravičnega spoznati zavolj pohujšanja, ki ga ljudem še zmirej daja. Leto pohujšanje ne henja, dokler nebo svoje gospe očitno spoznal za zakonsko ženo. Zravno tega Alojz bratu obljubi vso rodovino (žlahto) pregovoriti, da bo v to ženitvo pervolila, in kar je obljubil, je tudi držal. Rudolf je brez skrbi svoj zakonski stan spoznal, in vse pohujšanje zanaprej odvrnul.

Kadar je sv. Alojz per svoji rodovini vse poravnal, in jih ni več potreben bil, se jim je srčno perporočil, in se potem v Milan podal, kamor je 22. sušca 1590 prišel. V tem mestu se je po povelji svojih predpostavlenih dalje bogoslovja učil. To delo je posvečoval v djanju pobožnosti in vsih čednost, posebno pa ponižnosti. To čednost si je v srcu ohranil in zmirej množil, ker je z veseljem per vsaki perložnosti naj sledne domače dela oskrbil. V Milanskem mestu mu je Bog v molitvi razodel, da se konec njegovega

življenja bliža. Zvedivši, da bo kmalo vmrl, se je močno veselil, in odsihmal se še bolj od posvetnih reči odtrgoval. V listopadu ravno tega leta so ga v Rimsko mesto poklicali, naj bi se tukej bogoslovja popolnoma izučil. Prosil je za majhino, ozko in temno jisko, v kateri ni drugega orodja imel, kakor posteljo, leseni stol in polico za bukve. Pogosto zamaknenje, katero so tudi pričejoči pazili, je razodelo, da popolnoma Bogu živi. Srečnega je imenoval, kdor mlad vmrje, ker se poprej z Bogom sedini.

V leti 1591 je kužna bolezen v Rimi veliko ljudi pomorila; zatorej so Jezuitarji s svojim dnarjem bolnico (špital) postavili za vboge bolnike. Letem so oni po izgledu svojega vikšega (generala) ljubeznivo stregli. Med njimi je pa sosebno Alojz nevtrudljivo za bolnike skrbel. O je nje učil in tolažil, jim je noge vmival, postiljal in tudi njih ostudne reči snažil. Več Jezuitarjov je per ti strežbi na kugi zbolelo, in dopolnivši zapoved ljubezni pomrlo. Tudi Alojza je kužna bolezen zgrabila, in 3. dan sušca 1591 v posteljo vrgla. Vupanje, Bog ga bo zdaj k sebi poklical, ga je tak močno zveselilo, da se prestrašil, kakor bi bilo to preveliko. Oče Belarmin ga je pa tolažil, rekoč: velika gna-da je, smrt želeti, ako le to poželenje ne-pride iz nevoljnosti, ampak samo iz ljubezni do Boga. Kadar je bolezen hujše perhajala, je on posledne sakramente prejel. Vendar je kmalo ozdravel, samo merzlica ga je skoz tri mesce tresla in grozno oslabila. Tudi to ga

ni zadržalo se kakor poprej pokoriti, in clo ob polnoči vstajati, in klečé pred sveto man- tro navadno moliti. Kadar je njegov strežej to zapazil, mu je bilo trdo prepovedano, po- noči vstajati. Alojz je vse na tanko spolnil. Tudi zdravitelje je veselej vbogal, ino vse zdravila ako ravno grenke in neprijetne je brez vse nevolje jemal. Enkrat je z svojim spovednikom govoril od sreče človeka, Boga gledati, in potem se je zamaknul in celo noč zamaknen ostal. Mislijo, da mu je v tem za- maknenju Bog razodel, da bo osmi dan po svetem rešnem Telesu vmrl. On zdaj Boga zahvali zavolj bližne smrti, in prosi enega duhovnega Jezvitarja, da bi z njim vred hva- ležno molitvo (Te Deum laudamus) molil. Dru- gemu pa reče: Duhovni oče! jaz bom svét zapustil, in ga rad zapustim. Vsak večer je z drugim Jezvitarjem sedem pokornih psal- mov molil.

Osmi dan po svetem rešnem Telesu se je vsim zdelo, da se boljša, in sklenuli so ga v mesto Fraskati poslati, da bi tam popolnoma ozdravil. Ali on je večkrat potrdil, da nebo do jutra živel, in je drugič sv. posledne sa- kramente prejel. Na večer se še ni zdelo ne- varno, in dva brata (frata) sta per njemu ostala mu streči. Okolj polnoči sta zapazila, da je bled kakor smrt, in da mu je hladen pot na obraz stopil, začel je vmirati. V vmi- ranju je bila Alojzova duša vedno k Bogu obrnjena, k kateremu je srčno zdihoval in mo- lil, zadnič pa te le besede zrekel: „Gospod! v tvoje roke perporočim svojo dušo!“ Ka-

dar je presveto ime Jezusa zrekel, je mirno v Gospodu zaspál kratko po polnoči 21. rošencveta 1591, v tri in dvajsetem letu svoje starosti, ino v šestem v Jezuitarskem redu. Pokopali so ga v Jezuitarski cerkvi, potlej so pa njegovo truplo v kapelo prenesli, ktero je knez Scipijo Lanceloti po imeni njemu v čast postavil. Papež Gregor XV. je svetega Alojza od Gonzaga v leti 1621 zveličanim, Benedik (Bedenik) XII. ga je pa v leti 1726 svetnikom perštel. Na Alojzovo prošnjo se je veliko čudežev zgodilo

Poglejmo čudno moč vere! — Mlad knez, veselo upanje svoje domovine in dežele se odpové preimenitni svetlobi svojega žlahtnega stanu, odreče tudi posvetnemu veselju in časti, zapusti bogastvo in clo poglavarstvo, se v klošter zapre, da bi ložej ljubezen božjo ohranil, in večno zveličanje dosegel. — Ali bi bilo kaj drugega v stanu, nas zavolj naše mehkužnosti bolj osramotiti, kakor Alojzovi izgled? — Mi tako živimo, kakor da bi pot v nebesa za nas širji in ložej bil, in kakor da bi mi zastonj dobili, kar so svetniki tako drago kubile. Urno se spreobrnimo, in ne čakajmo sledne ure, spoznati svoje zmote in se spokoriti.

Molitev

se pripraviti vsako nedeljo k temu svetemu obhajilu.

Vsemogočni, večni Bog! glej, jaz stopim v ponižnosti pred obraz tvoje visokosti, želim ti to opravilo darovati v čast tvojega svetega imena, v čast ino hvalo presvetega rešnega Telesa, v spomin trpljenja in smrti Jezusa Kristusa, k češčenju prečiste device Marije, ino tudi k češčenju angelskega mladenčca, svetega Alojza, mojega varha in izgleda, katerega si ti na zemlji z mogočno milostjo (gnado) oblepšal, v nebesih mu pa neizrečeno šast podelil. Daj mi, o dobrotljivi in vsmiljeni Bog! po prošnji svetoga Alojza, katerega sem si pomočnika izvolil, njegove čednosti, v djanji posnemati ki jih hočem prav pemišlavati, in se enkrat z njim veseliti v nebesih. Amen.

Ti pa, o sveti Alojz! kteremu v čast jaz to opravilo (andoht) obhajam, sprosi mi od Boga gnado razsvetljenja, po katerem jaz tvoje čednosti spoznam;

sprosi mi pobožnost v molitvi, posebno pa gorečo ljubezen pri vživanju presvetega rešnega Telesa. — Ti daruj moje molitve ino djanja večnemu Bogu, naj bi čast božjo množile, moji duši pa večno srečo pridobile. Amen.

Prva nedelja.

Premišluj, krščanska duša Alojzovo čistost.

O kako leb je čist rod! . . . Njegov spomen je večen; ker pri Bogu in pri ljudeh hvalo ima (bukve modrosti 4. 1.)

Misli, da vidiš angelskega mladenčca, kako lilio, podobo ohranjene čistosti v rokah drži, in ga slišati, ki iz nebes kliče: Ohrani nedolžnost. (Ps. 36. 37.)

Premišluj:

1. Visoko ceno čiste nedolžnosti. — Alojza imenujemo angelskega mladenčca; zakaj on je živel brez madeža, enak čistim duhovom v nebesih. Nedolžnost ljudi angelom enake stvari, jih clo, po besedah sv. Bazilja, čez nje povzdigne, ker čistost an-

gelov ne čuti skušnjav; človek se pa mora vedno za njo vojskovati. Zato so že v starih časih tudi ajdje nedolžnost častili, ino devištvo z posebnimi pravicami obdarovali. Tudi nesramen nasladnež (nečistnik) mora nedolžnost tiho častiti, zakaj ona ima nekeje nebeškega v sebi, kar človeka vrh sveta povzdigne ino Bogu bliža. — Sam Bog ljubi čistost. To vidimo na Mariji devici. Zato pravi sv. Augustin: „Ako se je hotel Bog roditi, se je moral od device poroditi, in ako je devica porodila, je morala le Boga roditi.“ Sveti Janez krstnik, Jezusov predhodnik, sv. Jožef, njegov rednik, sv. Janez, med vsem nar ljubeznivši učenec Jezusov, — ali niso bili čisti — nedolžni možje? — Imel je Jezus med svojimi učenci lakomnega in nevernega, pa nobenega nečistega. Kdo bi iz tega nespoznal, da je nedolžnost vsakemu pravemu kristjanu potrebna? — Ino glej! kakšna čast in slava je v nebesih za njo pripravljena „Blagor, pravi Jezus, ki so nedolžnega srca, oni bodo Boga gledali.“ Čisti so, po besedah razodenja svetega Janeza, nar bližej božjega sedeža (trona) kamorkoli jagnje gre, ga povsod spremljajo; prepevajo novo pesem, ktere nobeden drugi peti ne zna. O velika čast nedolžnosti. „Vse karkoli je hvale vrednega, je nič proti nedolžni duši. (Sir. 26.) Oh kako lep je čist rod! . . . Njegov spomin je večn, pri Bogu ino pri ljudeh hvalo ima! Nedolžnost človeka nad zemljo povzdigne, ga stori tovarša angelov in Bogu prijetnega. Iz tega lahko vidimo, zakaj je toliko mladenčev

ino devic rajši vse mučenje (martre) pretrpelo, kakor čistost zgubiti; iz tega tudi lahko spoznamo, zakaj se jih je toliko bogate ino visoke ženitve branilo, da bi ložej imeniten zaklad čistosti ohranili. O angelska čednost! jaz te hočem čez vse častiti in ljubiti! Ti si lep limbar (lepa lilja) čistosti — ti si paradiža (raja) roža! O lepšaj mojo dušo, da bo nebeškemu ženinu dopadna, kateri med limbarji (liljami) prebiva! —

Premišluj:

2. Potrebne pripomočke sveto čistost ohraniti. Ako je ravno sv. Alojz posebno gnado od Boga zadobil, da večidel ni bil mesnim skušnjavam podvržen, ino da jih je lahko premagoval, si je vendar veliko skrb dajal, nedolžnost ohraniti, ker Jezus opominja: „Čujte ino molite, da v skušnjava ne padete.“ Na svoje oči je tak pazil, da dolgo časa še kraljice po obličji ni poznal, pri kateri je vender žlahtnič bil. Kedar je tukej nesramen serec v pričo Alojza ino drugih mladenčev nespodobno govoril, je Alojz naglo preč pobegnul. Ogibal se je posvetnega veselja, in je oestro pokoril svoj nedolžen život z postom in drugimi dobrimi delami. Ljubil je samoto ino tihoto, ogibal se je ljudi, rad se je pa z Bogom pogovarjal, ki mu je bil zmirom pred očmi. Mislil je tudi na devico Marijo, ktero si je mater zvolil, ino na svojega angelca varha, kterege je visoko častil. Tako je čul in molil, in si ohranil limbar (liljo) nedolžnosti do smrti. Zato zaslu-

ži, ktereга častimo varha čistosti, izgled maldosti, ino pomočnika nedolžnosti. O čisti mladenč! kak si skrbel žlahten zaklad ohranili, ki ga človek v slabi posodi s soboj nosi! — V resnici, kdor stoji, naj gleda, da ne pade! — Kdor se v nevarnost poda, bo v nevarnosti končan. — Le beg zamore tukej premagati. Čistost je mlada roža, ktera vsahne, ako se je le dotakneš. — Zatorej hočem čez vse skrbeti, med trnjem (nevarnostjo) tega sveta limbar nedolžnosti ohraniti. Čuti hočem na svoje oči, da ne gledajo ničemernih reči. Svoje ušesa hočem zamašiti, da ne poslušajo prešnih marnj. Proč od mene kvantanje, požrešnost, gizdost, in vse posvetno veselje. Hočem se vselej hudobnega tovarštva kakor strupne kače ogibati. Moja tovarša naj bota vselej sramožljivost ino strah. Povsod naj me misel spremluje, Bog me vidi in moj angelc varh je pri meni. Ti pa, o Bog! prijatelj nedolžnih duš, ki ne le djanje sodiš ampak tudi v srce gledaš, ne pripusti, da bi te jaz po nečistih mislih kdaj razžalil! Tebi darujem svoj život in svoju dušo po čistih rokah presvete device Marije, moje varhinje. Tebi se darujem po prošnji angelskega mladenča Alojza, ki sem si ga pomočnika izvolil. Trdno obljubim, da hočem do konca svojega življenja nedolžno ino čisto živeti. Amen.

(Moli šest očenašov ino šest češenih Marij v čast svetih let, ktere je sv. Alojz v Jezvitarskem redu živel.

Molitev

za dar čistosti.

O sveti Alojz, angelski mladenč! ki nisi nikolj belega oblačila krstne nedolžnosti z smrtnim grehom ognusil, ino ki si limbar čistosti brez madeža vedno ohranil! Prosim te, sprosi mi gnado od Boga, da Gospodu v čistem životi služim, ino z nedolžnim screm dopadem. Ne dopusti, o izvoljeni varh čistosti! da bi jaz od nečimernega sveta zapelan svojo nedolžnost z kakim grehom kdaj ognusil. Uči me po izgledu tvojega svetega življenja, moje oči, moje ušesa ino moj jezik skrbno strahovati, se nevarnih, grešni prilžnost varvati, tako živeti, kakor pred očmi vse videčega Boga. Priporoči me pa tudi, o sveti Alojz! prečisti devici Mariji, tvoji ino moji materi; priporoči me zadnič vsim našim svetim angelom varhom, s kterimi vred se pred božjim obličjem veseliš. Bodi moj prosnik ino varh, dokler moram v skušnjavah mesa na zemlji živeti, da bi življenje v nedolžnosti dokončal, ino enkrat

v tvoji družbi novo pesem pel, katero le čisti peti znajo. Amen.

Druga nedelja.

Premišlovanje.

Alojsove pokore.

Kteri so Kristusovi, so svoje meso z grehi ino poželenjem vred križali. (Gal. 5, 24.)

Premišluj, kak sveti Alojz še mladenč tudi v merzli polnoči iz postele vstane, moli, ino svoj nedolžni život ojstro kaznuje. Kaj se je vendar pregrešil, ker tako ojstro pokoro dela? —

Premišlnj potrebnost pokore.

1. Pokora je kazen (štrafinga) zavolj grehov. „Ako hočeš, da te Bog ne kaznuje (štrafuje), sam sebe kaznuj govori sveti Augustin. Greh mora kaznovan biti, ali od tistega, ki je grešil, ali od tistega, zoper kterega je grešil, ali na tem svetu skoz pokoro, ali pa enkrat na unem v ognji. — Kristus je sicer z svojo smrtjo na križu za nas popolnoma zadosti storil, vendar nas njegova smrt ne odveže od dolžnosti, se pokoriti, kolikor zamoremo; zakaj Kristus sam govori: „Ako ne storite pokore; bote vsi pogubljeni.“ To je svetega Alojza spodbodlo, se že v mladosti ojstro pokoriti, zakaj držal se je za enega naj večih grešnikov. Pri prvi spovedi je od

žalosti omedlel, in neka dva pregreška otročje nezavednosti je ves čas svojega življenja bridko objokoval. Akoravno ni nikolj smrtno grešil, se je vendar še v prvi mladosti silno močno pokoril. On je vedno na svoje počutke čul, vedno pobožno molil, se ojstro postil, se bičal (gajžlal), je na trdi posteli ležal, posebno je pa vedno srčno grivingo občutil, veliko solz prelival, in tako nebrenenhoma pokoro delal. Premišlujmo zraven tega njegovo znotranje trpljenje, z katerim Bog zvoljene obišče. Lehko vidimo, da sveti Alojz ni bil samo eden naj večih pokornikov, ampak tudi, kakor sveta Magdalena od Paciz trdi, svetnik, ki se je iz ljubezni do Bega skrivno mučil (martral).

Oh, nedolžen se je tako pokoril, kaj moram jaz grešnik storiti? — Res je da se nemore vsak človek k taki svetosti povzdigniti; vendar se mora vsak pokoriti, ino sam sebe kaznovati, da ga ne bo Bog kaznoval. Strašno je, v roke živega Bopa priti. O Gospod! bodi mi grešniku milostliv! — Sklenul sem: zdaj začnem pokoro delati! Hočem svoje meso krotiti ino svoj život strahovati, da bo moja duša zveličana. Ako ravno sem preslab Alojzovo ojstrost v pokori nasledovati (posnemati), vender hočem z božjo gnado svoje grehe obžalovati, ino jih objokovati. Oče! grešil sem v nebo ino v tebe. Kdo da vode moji glavi, in mojim očesom obilno solz, da jokam noč in den! — Zdaj na tem sveti, o Gospod! reži! zdaj žgi in zdaj zbadaj, le v večnosti mi vsmiljen bodi —

Premišluj potrebnost pokore:

2. Pokora je bramba zoper greh. Grešnik potrebuje pokore, da svoje hudobije kaznuje; nedolžen se pa pokori, da v greh ne pade. Čisti ne bo dolgo čistega srca, ako se ne kroti ino pokori. Zatorej pravi sv. Apostelj: „Kteri so Kristusovi, so svoje meso s grehi ino poželenjem vred križali.“ Poželenje je zvir grehov. Meso se z duhom bojuje, ino hudobna natura se upira božji zapovedi. To hudobno naturo z njenim poželenjem, nagnenjem in strastjo moramo premagati ino strahovati, ako hočemo, da se duša lehkó božji volji vda. Od tod izvira dušni boj, ki trpi do konca življenja; zatorej je pokore vedno potreba. Vsi svetniki so svoj život za dušnega sovražnika spoznali, s katerim se moramo vedno srčno vojskovati, ino ga kakor hlapca ne kratko ampak ojestro strahovati, da ne bo nepokoren ino preošaben (presveten). Zato so se svetniki zmirom trudili, svoje oči, svoje vušesa, svoj jezik, svoj pokus, vse počutke telesa ino vse posvetno poželenje v strahu imeti, mehkužnosti se varvati, ino se tudi marsikake dopuštenih reči odtrgati. Tudi so svetniki vidili, da hudoben svet naši spačeni naturi prav daje, zatorej so pred svetom bežali, se nepotrebnih pogovorov, nevarne tovaršije ino nevarnege veselja, tudi gizdosti varvali; ljubili so pa samoto, premišlovanje božjih reči, ino vse sorte dela pobožnosti ino pokore. Sami sebe so ojestro strahovali, ino tudi se prizadevali vsaki videz ošabnosti, nepotrpežljivosti, požrešnosti zatrti, kadar

jih je slaba natura z kakimi skušnjavami mikala. Vsak greh, ktereга so se morda deležni storili, so naglo ino oestro kaznovali, kolikor ostrejše so se pokorili, toliko menjše ino redkejše so grešili. Tako je tudi sveti Alojz živel, on se je pokoril, kakor naj veči grešnik, da bi se ložej grehov varval.

Jaz pa — kako sem se dozdaј pokoril? — kako mehkužno sem dozdaј živel. Ki sem bolj za svoje telo, kakor za svojo dušo skrbel. Oh koliko grehom sem sam preložnost dal, kadar nisem na svoje radogledne (firbečne) oči, svoj žlabrav jezik, ino svoje požrešne usta pazil, ali kadar sem lenemu in mehkužnemu životu preveč prijenjal! Kolikokrat v svojem življenju sem stogoto, sovražtvom in opravljanjem bližnjega grešil ino se nisem dozdaј nikoli prizadeval, mikanja k nevolji ali sovražtvu, ino tudi predrzne sodbe zatreti! — kako slabo sem se dozdaј vadal, sam sebe premagati, ako ravno Kristus pravi: „Nebeško kraljevstvo se le s silo dobi,“ ino: „Trudite se skoz ozke vrata v nebesa iti.“ O Bog! kakšna je moja pokora! — ker še pri vsaki bolečinci, ki jo čutim, pri vsakem od cerkve zapovedanem postu, in pri vsaki nadlogi glasno ječim. — Pa zdaj bom začel svoj život križati, zdaj bom svoje telo, ki je bilo deležno tolikih grehov, tudi ostre pokore de-težno storil. Hočem kratko spati in trezno jesti, se rad postiti, in z dopuščanjem svojega spovednika tudi z drugimi pokorami svoj život kaznovati. Hočem na svoje počutke paziti, svoj jezik v brzdah imeti, se vsemu

nevarnemu veselju odpovedati, ino svoje želje do gizdosti, jeze in nečistosti od začetka krotiti. Taka pokora, koliko grehov zamore odvrnuti! — Zdaj sklenem ino hočem zanaprej obilni zad prave pokore prinesiti. — Ti pa o Bog! ki nečeš smrti grešnika. ampak da se spokori ino živi, daj mi gnado, naj speljam svoje naprejevzetje! —

(Moli šest očenašov in češenih Marij) —

Molitev

za gnado grivinge ino pokore.

Sveti Alojz, nedolžni pokornik! ki si belo oblačilo krstne nedolžnosti z dragimi biserami solz prave grivinge lepšal — sprosi mi od Boga dar grivinge ino objokovanja mojih brez števila velikih grehov. Po zasluženji tvoje oistre pokore sprosi tudi meni duha pokore, da bi se jaz svojih grehov vedno spomnil, in jih z djanjem pavre pokore na sebi kaznoval. Tvoj post, tvoje ponočno čuvanje ino tvoje pokorne dela naj me učé, moj život z poželenjem vred križati, sve strasti premagati, ino zapeljivo veselje sveta opustiti. Podpi-
raj me z tvojo prošnjo, da sovražnike svoje blagosti (svojega zveličanja) srčno premagujem, ino po dokončanem boji

kerščanske pokore venec večne časti zadobim. Amen.

Tretja nedelja.

Premišlovanje:

pobožne molitve svetega Alojza.

Bog je duh, ino kateri ga molijo, najga molijo v duhi ino resnici. (Janez 4, 24.)

Misli si svetega Alojza klečeočega pred tabernakelnam svetega rešnega Telesa ino v premišlovanje božne skrivnosti vsega zamaknenega.

Premišluj po izgledu svetega Alojza:

1. Kako moramo v duhi moliti. — Molitva svetega Alojza ni bila prazno blebetanje (žnablov gibanje), pri katerem duša kaj ne misli, srce kaj ne občuti, ampak bila je njegova molitev zdihovanje srca, bila je živa beseda ljubezni, od ktere je srce polno bilo. — Se otroka je mati učila Boga ljubiti in z njim govoriti, ino čisto srce otroka se je hitro z Bogom sprijaznilo. Se mladenč se je navadil, vedno na Boga misliti, zato je on pričujočega Boga povsod vidil, in ni kaj mislil brez da bi ne bil tudi na Boga mislil. Tako je bilo njegovo življenje vedna molitev, ker je u vsem in povsod samo Boga iskal, kterega je edino ljubil. Kadar se je še otrok

vsemu, kar ni božjega, od povedal, ino oči, ušesa in jezik krotil, ni skorej nikoli njegova molitev raztresena bila. Klečé se ni genul, je bil ves v Boga zamišlen, ino ni vedel, kaj se okolj njega godi, ker se je ves v Boga zamislil, s katerim se je pogovarjal. Cele ure je pred božjo martro tudi v mrazi zimskih noči klečal, kakor da bi na zemlji ne bil več. Vsak den je premišloval, ino to premišlovanje je kratko pot k popolnomasti imenoval. Rad je bral življenje svetnikov ino druge pobožne bukve. Posebno mu je pa srce gorelo pred tabrnakelnom presvetega rešnega Tele-sa. Cel obraz se mu je svetil od ljubezni, kadarkoli je Boga ljubezni na altarji molil, še bolj pa takrat, kadar je pri svetem obhajilu Jezusa v svoje srce prijel. Tri dni se je k svetemu obhajilu pripravljaj, ino tri dni je zato Gospoda hvalil. Srčno je tudi častil Marijo, prečisto devico, ki jo je v otroški ljubezni svojo mater imenoval. Od prvih let je nji v čast vsak den neke psalme ino roženkanc navadno molil. Rad je tudi svete angele častil, bil je sam na zemlji angele v človeški podobi, zdaj je združen z njimi v nebesih, in večno hvali Boga —

Zlo se moram sramovati, kadar vidim svetega Alojza še mladenča s gorečo ljubeznijo ino s zbrano dušo moliti! — Ino jaz pa sem ves len ino mlačen pri molitvi, ves raztresen, ker se moje oči radovedno okoli pasejo, moje srce se pa na prazne posvetne reči trese.— Kadar z ljudmi govorim besed ni konca, pred Bogom pa ne vem kaj reči! Ino ako rav-

no z Bogom govorim, ali dolgo molim, vendar kde so moje misli? Ali ne zadene tudi mene, kar Bog v svetem pismu pravi: To ljudstvo mene s ustmi časti, njih srce je pa daleč od mene.“ Uči me, o Gospod! moliti — v duhu moliti! Zanaprej hočem se zbrati pred molitvo, ino na pričujočega Boga živo misliti. Hočem svoje oči ino svoj jezik prav v strahu imeti, da me pri molitvi nič ne bo motilo. Posebno pa bom svoje srce od vsega posvetnega odvrnul, ino Boga čez vse ljubil, zakaj prava ljubezen dobro ve, kako se z ljubčekom prav govori. Dozdaj nisem te, o Gospod! še nikoli prav ljubil, zato nisem tudi nikoli prav molil. Hočem zdaj po izgledu svetega Alojza življenje svetnikov rad brati, vsak den premišlovati, posebno pa v tabernakelni presveto rešno Telo obiskovati, ga moliti, in ga pri sv. obhajilu pobožno prijeti, ino tako ljubezen do Boga v sebi buditi. Oh kolikokrat prejmem presveto rešnje Telo pri sv. obhajilu, pa sem vendar vedno mrzel! Od kod to pride? Od tod ker se na vživanje nebeškega ženina premalo pripravljam ino po vživanju hitro nanj pozabim. To mora biti zanaprej drugači. Z srcem ino z ustmi hočem te zanaprej častiti, ino vedno na te misliti. Tudi tebe, o Marija! hočem ljubiti ino kakor svojo mater častiti. — Začeti hočem prav moliti, da bi se prav živeti naučil. —

Premisluj:

2. Kako moramo v resnici moliti.
— Molitev iz ljubezni pride. Kdor pa Boga

ljubi, tudi njegove zapovedi drži. Nek do pravi: Gospod! Gospod! bo v nebesa prišel, ampak kdor voljo nebeškega Očeta spolni. Ako hočeš v resnici moliti, spolnuj v vsih rečeh voljo božjo. Zivi po njegovih zapovedih, bodi v katerem kolj stanu. Sveti Alojz je v resnici molil. Molil je, ker je Bog hotel in kadarkoli je hotel. On ni molil zavolj tolažbe in veselja, ki jih je pri pobožni molitvi večkrat občutil, ampak molil je Bogu na čast. Kolikor je mogel, je zakrival svojo pobožnost (andoht) pred ljudmi, in je naj rajši v samoti molil. On svoje navadne molitve ni nikdar opustil zavolj lenobe in zavolj naveličanja, pa tudi ni bil svoje glave pri molitvi, kadar ga je klicala zapoved predpostavljenih ali okoljšine k drugemu delu. Ravnal se je po nauku svetega Ignaca, Boga zavolj Boga zapustiti. Brez dvoma je tedaj vselej molitev zapustil, kadarkoli so ga kam drugam klicali ali predpostavljeni, ali ljubezen do bližnjega, ali strežba bolnikov, ali zapovedana sprehaja. Molitev ni nič skoz to zgubila; zakaj dobro je vedel, da so tudi druge opravila molitev, zatorej je vse v imenu božjem storil in je vse dela le njemu daroval. Sveto rešnje Telo je le tolikokrat prejel, kolikorkrat so mu predpostavljeni dopustili, ino kadar so mu predpostavljeni zapovedali, je tudi clo svoje pokorjenje krajšal. Dobro je vedel, da prava pobožnost le v ljubezni in premaganji svoje volje obstoji, ne pa samo v zvonanjih opravilah.

Oh kako malo jih je, ki Boga v resnici molijo! Ali ni morda bila tudi moja molitev

dozdaj bolj zvonajna kakor znotrajna ino v resnici? Ali nisem morda v časi mislil, da sem že zato pobožen, ker veliko molitev molim, in pogustim svete sakramente prejmem? Kako je pa pri meni z poboljšanjem? Zraven vse moje pobožnosti (andohti) sem še zmirom kakor poprej jezičen, prevzeten, nemaren, togoten, neprijazen ino len. Ali prava molitev tak sad prinese? — Dostikrat sem iz navade molil, dostikrat zavolj sam sebe in zavolj kratkega časa. K svetemu obhajilu sem pogostem hodil, da bi me ljudje hvalili. Zalosten sem bil, ako nisem smel tolikokrat, kolikokrat sem želel, svete sakramente prejeti — ako nisem toliko moliti mogel, koliko se mi je zdelo. Hotel semle po svoji volji živeti, zato me je jezilo od molitve k delu iti. Zdelo se mi je, da imam zavolj tega škodo na duši, ker bi bil vender zamogel skoz premaganje in potrpežljivost velik dobiček imeti. Velika žalost me je obišla, ako sem kako molitvico opustiti moral, imel sem pa mirno vest, ako sem svojo dolžnost opuščal, ino nisem svojega bližnjega kakor sam sebe ljubil. Oh kako nespametna ino napačna je bila dosihmal moja molitva! Pa zdaj hočem začeti prav živeti ino prav moliti. Bog je blizo vsem, ki ga kličejo, in ga v resnici kličejo.

(Moli šest očenašov ino šest češenih Marij i. t. d.)

Molitev

za pravo gorečo popožnost.

O sveti Alojz, prijatelj molitve, ki

si se celo svoje življenje z Bogom zaupljivo pogovarjal, ino po katerem je tvoje srce vedno hrepenelo; izprosi mi duha molitve in gorečo ljubezen do prave pobožnosti (andohti). Uči me po tvojem izgledu zmirom tako kakor v pričo Boga živeti, svoje počutke krotiti, se pokoriti, in misli pri Bogu imeti. Sprosi mi od Boga gorečo ljubezen, naj bi v presveto rešnje Telo ves zamišlen bil, ino naj bi ga po tvojem izgledu v crkvi večkrat obiskal ino molil. Posebno mi pa pomagaj, naj bi jaz angelski kruh, pri katerem si ti na zemlji vse veselje najšel, prav pogostem k izveličanji svoje duše popožno prejemal. Priporoči me prečisti devici Mariji, ktero hočem vsak den po tvojem izgledu z posebnim svetim opravilom (andohtjo) častiti. Ker pa Bog neče samo v besedi in zvunanjih rečeh česčen biti, ampak molitev v duhi ino resnici zapove: pomagaj mi, o sveti Alojz! po tvoji prošnji, naj bi jaz s pobožnim življenjem Bogu dopadel, dolžnost svojega stana zvesto spolnil, ino ne svojo, ampak božjo voljo v vsem storil. Odvmrl tedej sam sebi ino svetu, hočem od ljudi pozablen le Bogu živeti; naj bo tudi vse, karkoli storim ali trpim

Gospodu v dar, ino naj Vikšemu v hvalno pesem, da bi enkrat vreden bil, s toboj, o sveti Alojz! Boga v nebesih vekomaj častiti. Amen.

Cetrta nedelja.

Premišlovanje:

ponižnosti svetega Alojza.

Večji ko si, bolj se ponižuj u vsih rečeh, tako boš milost pri Bogu najšel. (Sir. 3, 20.)

Misli si tukej, kako sveti Alojz vpričo svoje rodovine (žlahte) pravici na knežtvo to je kraljevo gospodstvo odreče, katero je njemu prvorojencu spadalo, ino kako cesarsko očitno pismo odrečenja svojemu bratu v roke poda.

Premišluj ponižnost svetega Alojza.

1. V zvunanjih rečeh. Ako ravno je bil sveti Alojz žlahtnega rodu, ako ravno je bil sin kneza, in v bližnji žlahti vojvodske rodovine, vendar ni nikolj bil prevzet, ne zavolj svojega žlahtnega rodu, ne zavolj bogastva in časti svojih starišev, ne zavolj kraljeve milosti, ki ga je dvorskega žlahtnega storila. Svojim služebnikom ni nikolj močno zapovedal, ampak jih je le prosil,

naj bi svoje opravila spolnili. Imel je svoje stariše in učenike v veliki časti, ino jih je vselej naglo vbogal. Ako je ravno z častjo in bogastvom od mladosti obdan bil, ga vendar ni nikolj ne posvetna čast, ne posvetno bogastvo veselilo, ker je dobro vedel, da časne reči tudi pobožne ljudi v gizdost in prevzetnost večkrat zapeljajo. Bolj ko so posvetni ljudje bogastva ino velike časti lakomni, bolj se je sv. Alojz trudil, svet ino njegovo krasnost (lisk) zaničovati, in kakor ponižen menih v kloštri prikrito živeti. Odreče se tedej pravici prvorojstva, vsemu bogastvu ino časti, ki so njemu slišale, ino kleče ponižno prosi vekšega (general) Jezuitarjov, naj bi ga v svoj red vzel. Bil je v kloštri svojim predpostavljenim popolnoma pokoren, opravlja naj slednejše opravila, pomaga v kuhnji, streže v bolnicah, prosi v bogaima po ulicah Rimskega mesta torbo nosi, živi v ostri klošterski vbožnosti, molče pretrpi nedolžno kreganje ino kazen, ino vse druge nadloge klošterskega življenja.

O ponižnost svetega Alojza, v kak sram pripraviš napuh oslepenih posvetnih ljudi! — Visoko posvetna čast kaj je drugega kakor mehurec na vodi, ki hitro razpokne! Kaj je bogastvo, ki dušo večkrat v siromaštvo spravi! Kaj je žlahten rod, ako ga z nespodobnim zadržanjem ognuziš! — O posvetniki! zakaj ljubite prazne reči? zakaj po smamu (golfiji) in slepariji tak hrepenite? Reznično veliko je, kar nas povikšuje pred Gospodom, ki je prijatelj majhinih. Samovolno

ponižanje je prava visokost; zakaj kdor se sam boniža, povikšan. Ali se ni sam sin božji ponižal, ki je vso svetlobo ino vso čast zapustil, v božtvu ino zaničevanju živil, kakor slednji človeškega rodu? Mi pa, ki smo prah, hrepenimo po slavi in časti, se jezimo zavolj vsakega razžaljenja in zanemarenja (zaničevanja), se povzdigujemo čez druge, ki so nižjega rodu ino bolj vbogi kakor mi, smo prevzetni zavolj naših čednost, ki jih vendar le od Boga imamo, ino po smrti zapustiti moramo. Mi rajši zapovedujemo kakor vbogamo, smo rajši bogati kakor siromaki, se rajši gizdavo (ofertno) kakor ponižno oblačimo, rajši imenitne kakor vsakdanje opravila styorimo, rajši visokost sveta iščemo ino imamo, kakor se nje ogibamo ino jo drugim pripustimo. O kako slepa ino prevsetna je naša pamet! Kde je tedej kristjanska ponižnost? brez ktere ne moremo Bogu dopasti? Ako ne bote ponižni kakor so otročiči, ne bote v nebesa prišli. O sveti Alojz! odpri nam oči, naj bi vender enkrat našo in celega sveta ničvrednost spoznali, ino prav ponižno živeti začeli.

Premišluj ponižnost svetega Alojza.

2. V srci ino v mislih. Prava ponižnost v tem obstoji, da Boga in sami sebe prav spoznamo. Kdor božjo neskončno svetost in visokost spozna ino prav premisli, zraven tega pa tudi svojo malopridnost in svojo ničvrednost pogleda, o kako se mora sam pred soboj sramovati, ker očitno vidi, kako malo je vreden, in kako prazno in revno je vse na

sveti. Zatorej moli sveti Augustin: daj mi, o Gospod! tebe prav spoznati, daj mi pa tudi sam sebe prav spoznati. Le to spoznanje, le-to občutenje svetnikov je tudi sveti Alojz imel. Kadar je on ves zamaknjen premišloval neizrečeno veličanstvo in svetost Boga, kterega je zmirom pred očmi imel, je lahko sam sebe za slabo stvar, za siromaškega otroka prahu, za naj večega grešnika spoznal. Zato se je ogibal časti ino visokosti ino je dobro vedel, da jih ni vreden. Šram ga je bilo ino ga je bolelo, ako so ga hvalili, ker je vedel, da hvale ne zasluži. Zato ni nikoli od svoje časti govoril, in je zamolčal od Boga prijete gnade; zakaj kaj ima človek, kar bi ne bil od Boga prijel? Ino ako je vse od Boga prijel, kako se sme bahati (hvaliti), kakor da bi si bil zaslužil? Zatorej so ga naj manjša opravila veselile, ktere so mu predpostavljeni naložili, ker se je med vsim za poslednega držal. Nikoli se ni izgovarjal, ako so ga nedolžno kregali ali svarili, ker je mislil, da se je v mnogih rečeh pregrešil. Pri spovedi se je z veliko grivingo svojih pregreh tožil, ker jih je za velike grehe imel. Nikoli ni bil samoglav pri opravih pobožnosti (andohti) ino pokore, ino se je brez dvoma (cvibla) zapodvedam svojih predpostavljenih podvrgel, ki jih je za modrejše ino pobožnejše kakor sam sebo držal. Nikoli ni pri svojih pregreških obupal ino dvomiti (cviblati) zacel ker je lahko prevdaril, da tako spačena ino slaba stvar večkrat greši. Vse razžaljenje ino vso krivico je potrpežljivo prenesel, ker je

mislil, da je vsega zaničevanja vreden. Nikoli ni bil v marnju predrzen (preglasen) ni se bahal s učenostjo ino pobožnostjo; ampak veselilo ga je, ako so ga drugi nevednega, nespametnega ino pregrešnega imeli, ker je sam mislil, da je v rednici tak. Ako ravno je sve njegovo zadržanje ponižno bilo, vendar ni bilo hinavsko ino prisiljeno. Ni hotel biti ponižen imenovan, ker sam ni mislil, da je ponižen. Njegova zvonanja pohlevnost je iz srca zvirala, ni bila tedaj na videš, ampak bila je resnična ino živa. Ali je tudi moja ponižnost tako čista tako resnična ino srčna, kakor pohlevnost svetega Alojza! — Res je, da se pri molitvi vklanjam, na zemljo gledam, se delam ponižnega ino kličem z pobitim obrazom: Jaz sem slaba stvar, sem velik grešnik! — Ali se pa tudi moje srce poniža pri teh besedah? Ali v resnici mislim, da sem tako slab, tako pregrešen? — Kaj? ako bi mi drugi človek moje grehe očital, ali nisem naglo razsrden? Oh, kako oistro me zaboli, ako slišim, da drugi kaj hudobnega do mene mislijo ali govore! še besedica, pozableno pozdravljenje ali nepriljudeno imenovanje, oh kako me vse to jezi! Svojih grehov se časi obtožim, da bi me ponižnega imeli, pa se tudi hitro izgovarjam, kadarkoli me drugi opominjajo, ogibam se svarila, rad slišim hvalo od sebe in sam se rad hvalim. Pred ljudmi se rad pametnega ino pobožnega kažem, zato bom plašen ino jezen, kadar kaj neumnega ali slabega storim, čudim se, kako vendar duša, ki tako dolgo pobožno živi (kakor sam od

sebe mislim) še more grešiti. O grd napuh! še nisem začel pobožen biti, ino še se za boljšega držim, kakor druge, kateri bolj priredkem presveto rešnje Telo prejemajo. Zatorej sem vselej žalosten ino nejevoljen, kadarkol moram zavolj svojih dolžnosti ali na povelje spovednika kako pobožnost (andoht) kako pokorenje, ali sveto obhajilo opustiti; zakaj mislim, da nisem več tako pobožen, kakor poprej. Sebe spoznati bi bilo za me prav koristno, ako bi nebil trdoglav in napuhnjen, ki rajši sam sebi, kakor dušnim predpostavljenim verjamen, ino se rajši po svoji kakor po njih volji ravnam. O slepota! moja pobožnost je hinavska ne pa resnična! Hvala Bogu, da jaz zdaj svojo zmoto spoznam! Zdaj bom začel se v srci ponižovati, svojo slabost in pregrešnost prav premišlovati, hvale ino imenitnosti se ogibati, podučenje hvaležno poslušati, razžaljenje potrpežljivo prenesti, svoje spoznanje in svojo voljo predpostavljenim podvrči! — Gospod! kdo si ti? ino kdo sem jaz? — Daj mi, o Beg! tebe ino sam sebe prav spoznati! tebe v tvoji visokosti, sam sebe v svoji nizkosti! tebe v tvoji svetlosti, sebe v svoji pregrešnosti! Zares! jaz sem prah pred teboj! —

Molitev

za dar ponižnosti.

O sveti Alojz, lep izgled ponižnosti! kateri si v svetlobi dvornega živ-

ljenja svoje srce prevzetnosti obvarval, in iz ljubezni k Bogu svo posvetno imenitnost ino čast zavrgel, da bi v kloštri vbožno ino na tihem živel, sprosi mi od Boga gnado, da svet ino njegovo prazno bogatstvo zaničujem, in svoje srce od vsega, kar ni od Boga, odtrgam. Uči me tudi sebe za nič držati, svojo slabost in pregrešnost prav spoznati, kakor si ti sam sebe, ako si bil ravno bogat na čednosti, grešnega spoznal. Prosi Boga za me, naj bi sam na sebe nikoli ne zavupal, naj bi se pohvale in povišanja bal, naj bi se podučnja ino ponižanja veselil. Trdno sklenem po tvojem izgledu, sebe poslednega, naj menjšega človeka, naj večega grešnika imeti, razžalenje ino zasramovanje kakor zaslužno kazen potrpežljivo prenesti, ino svojim telesnim ino dušnim predpostavljenim pobožno pokoren biti. Hočem sam na se clo pozabiti, ino pri vsih rečeh le Bogu hvalo dajati, kteremu vsa čast ino hvala sliši, da bi me enkrat Bog, ker sem se na zemlji iz ljubezni do njega ponižal, v nebesih vekomaj povekšal. Amen.

Peta nedelja.

Premišlovanje:

Ljubezen svetega Alojza do bližnjega.

Naj bi jaz vse človeške ino angelske jezike znal, ino bi ljubezni ne imel, bil bi ko brneča (doneča) ruda ino žvenklajoč zvonec. (I. Kor. 13, 1.)

Misli si svetega Alojza med množico majhnih statij, ino nje ljubeznivo krščanskega nauka učiti ali pa stoječega pri posteljah bolnikov, kako jim prijazno streže.

Premišluj svetega Alojza ljubezen do bližnjega.

1. V telesnih potrebah. Kadar je sveti Alojz Boga srčno ljubil, kako bi ne bil tudi bližnjega ljubil, ki ga je Bog po svoji podobi stvoril? Vsi svetniki, še clo tisti, ki so po volji božji v samoti živeli ino primišlovali, so z mnogoterimi deli bližnjemu pomagali, kadarkoli so voljo božjo spoznali, ino pri pokori ali drugih okoljšinah priložnost imeli. Tudi življenje svetega Alojza, ki je v Jezvitarski red stopil, katerega posebna dolžnost je ljubezen do bližnjega, nam lepe izglede, le te čednosti posnemati, daja. Kolikokrat si je že mladenč, ker je poln ljubezni do bližnjega bil, jedi, ktere so mu dali, odtrgal, da bi z njimi lačne nasitil! Kolikokrat je on s svojim prihranjenim dnarjem siromakom pomagal, ali

pa ljubeznive darove pri starišeh ali pridpostavljenih za nje sprosil! Kako prelepo se je njegova ljubezen do bližnjega pri bolnikih kazala! V leti 1591 je kužna bolezen v Rimu veliko ljudi pomorila; zatoorej so Jezuitarji z svojim dnarjem bolnico (špital) postavili za vboge bolnike. Letim so oni po izgledu svojega vikšega (generala) ljubeznivo stregli. Med njimi je pa posebno Alojz nevtrudljivo za bolnike skrbel. On je nje učil ino tolažil, jim noge zmival, postijal, in tudi njih ostudne reči snažil. Več Jezuitarjov je pri ti strežbi na kugi zbolelo, ino med temi tudi sveti Alojz, ki je dopolnivši zapoved ljubezni do bližnjega vmrl.

O lepa smrt iz ljubezni vse da, nikdar ne misli da je veliko dala. Plačilo ljubezni na tem svetu je veselje, da je bližnjemu pomagano, ima pa tudi plačilo v nebesih, zakaj ljubezen mnogo grehov pokriva, ino kar mi naj manjšemu svojih bratov dobrega storimo, bo Jezus tako obrajtal, kakor da bi bili njemu storili. Vsak kozarc vode, ki ga bližnjemu iz ljubezni podamo, bo plačan. Gotovo bo Jezus pri sodbi posebno gledal na vsmileno djanje, ino bo milosrčnim milost skazal. Bil sem lačen, poreče, ino ste me nasitili; bil sem žejen, ino ste mi piti dali; bil sem bolen, ino ste me obiskali. Vi izvoljeni, dojte sem, posedite kraljevstvo mojega očeta, ktero vam je od vekomaj pripavljeno. O kako veliko plačilo čaka na ljubezen do bližnjega! Ali nas ne bo to genulo, ljubezen do bližnjega v djanju skazati? O kolikokrat sem priložnost imel svojemu bližnjemu pomagati, pa nu nisem poma-

gal! Kolikokrat bi bil lahko pomagal siromakom iz svoje preobilnosti, posebno ako bi bil svoje nepotrebne potroške krajšal. Kolikokrat bi bil tudi lahko enega ali drugega bolnika razveselil, ako bi ga bil obiskal, ali prijazno, kako mu gre, proprašal, ali kake polnoči pri njemu čual! Kolikokrat bi bil jaz svojemu bližnjemu kaj dopadljivega ino prijetnega lahko storil, zanj opravil ino mu tako pomagal! O kako iznajdliva je bila ljubezen svetnikov do bližnjega! —

Premišluj svetega Alojza ljubezen do bližnjega.

2. V dušnih potrebah. Sveti Alojz ni bil s tem zadovoljen, da je sam Boga srčno ljubil, ampak trudil se je, tudi druge k ljubezni do Boga napelovati ino jih od grehov odvracati. Še mladenč je on z obilnosti svojega pobožnega srca od Boga in krščanskega nauka tako goreče govoril, da se jih je več pri teh svetih pogovorih poboljšalo. Otroke posebno pa siromaške je on samovoljno skrivnosti vere ino razne lepe molitve učil. To dolžnost je tudi večkrat ino s velikim veseljem v kloštri spolnoval, po izgledu božjega Odrešenika, ki je otroke rad k sebi vabil. Ako se je kdo vpričo njega predrznul kaj pregrešnega govoriti, je bil on, sicer boječ mladenč, dovolj srčen, takega nesramneža podučiti, ino ga posvariti. Kadar je sveti Alojz v Jesuitarski crkvi pridigoval, je tako goreče govoril, ino tako močno srca poslušavcov genul, da so spovedniki še tisti

den dovolj spovedati imeli. Posecno je tudi imel dar od Boga, sovražnike zmiriti, ino njih pravde dokončati. Nobeno še tako vstarano sovražstvo se ni moglo Alojzovi pohlevnosti in ljubezni vstavljati. On je velike grešnike k pravi pokori pripeljal, in vsak žalosten je pri njemu tolažbo najdel. Ino koliko več še je nedolžnega molitev živim in mrtvim pomagala! —

Zaslužljivo je lačnega nasititi, pa še bolj zaslužljivo je, le enega grešnika poboljšati, ali saj le en sam greh odvrnuti. Ali ni duša več vredna kakor život? Ravno za to so dušne djaja milosti veliko več vredne kakor telesne. Grešnike na pravi pot pripeljati — nevedne podnčiti — dvomljivim dobro svetovati — žalostne tolažiti — sovražnike zmiriti — hudo z dobrim povrniti — za vse ljudi moliti — o kako veliko ceno imajo vse te djanja ljubezni? — Pobožna beseda ob pravem času k srcu grešnika govorjena, o koliko dobrega zamore storiti! Pobožne bukve ako jih komu posodiš, pridega, spoved, ako ktereга k temu spraviš, oh kako to lahko duši k zveličanju pomaga! Koliko grehov bi pri drugih lahko odvrnuli, ako bi ne molčali, in se jih tako deležni storili. Kolikokrat bi nevednega v krščanskem nauku lahko podučili ino tako dobrega kristjana pridobili! Kako zaslužljivo bi to posebno pri otrocih bilo! Kakšno polajšanje bi marsikteri žalosten ino zapuščen občutil, ako bi ga le milno pogledali, tolažno nagovorili, mu dober svet dali! Ino ako nemoremo prav nič

pomagati, ali neznamo zanj vendar moliti? Molitva pa iz ljubezni, oh kako veliko zamore pri Bogu! Zdaj, o Gospod! spoznam kak nemaren sem dozdej bil v ljubezni do bližnjega, koliko priložnost sem zamudil, njemu na trupli ino duši pomagati. Hočem zanaprej v ljubezni bolj vnet biti. Napolni, o Bog! moje srce z tvojo ljubeznijo. —

(Moli šest očenašov ino šest češenih
Marij i. t. d.)

Molitev

za duha ljubezni do bližnjega.

O sveti Alojz, izgled ljubezni, ki si v postrežbi bolnikov svoje življenje ljubezni v dar dal, ohrani me po tvojem močnem izgledu ino po tvoji prošnji duha ljubezni do bližnjega, ktera Bogu posebno dopade. Po tvojem izgledu ne bom nobenemu vbogemu, nobenemu zapuščenemu ne roke, ne srca zapiral, ampak veselilo me bo zanaprej, drugim, kolikor mi bo mogoče, pomagati. Ako sem tudi sam reven, vendar hočem še revnejšem od mene pomagati, ino sebi kaj odtrgati, da bi lepo čednost ljubezni v djanju skazal. Moja naj večja skrb naj pa bo, duše, ki jih je Jezus v svojo kervjo prikupil, z molitevjo, nauki ino djanjem, kar mi bo mogoče, k Bo-

gu pripelovati. O sveti Alojz! sprosi mi živo ljubezen, da nobene priložnosti ne zamudim, drugim, tudi svojim zovražnikom in žalnikom na trupli in duši dobrote skazovati, vsem poslužiti, jim prijazen, ljubezniv in vsmiljen biti; tako smem vupati, da bom duti jaz pri Bogu vsmiljenje najšel, ino s tistim vred, kateri Boga in svojega bližnjega resnično ljubijo, večno plačilo zadobil. Amen.

Šesta nedelja.

Premišlovanje:
stanovitnosti svetega Alojza.

Kdor do konca stanoviten ostane, bo zveličan. (Mat. 10, 22.)

Misli si kako sveti Alojz svoj od Boga poročen sklep, v duhovski stan stopiti, svojemu očetu odkrije, kateri se zavolj tega razsrdi, ino mu ostro kaznen žuga. Sveti mladenč pa na to brez strahu prav ponižno odgovori, da ga bo mocno veselilo, iz ljubezni do Boga kaj trpeti.

Premišluj svetega Alojza stanovitnost.

1. V svoji nabožnosti (andohiti) ino pokori. Nobena gnada, pravi sv. Augustin, ni bolj potrebna, kakor gnada stanovitnosti, zakaj ona zapopade vse druge gna-

de, in brez nje so vse druge nič. Kaj pomaga pobožno življenje začeti, ako nismo v njem stanovitni. Kaj pomaga nekaj časa pokoro delati, ako je nedokončamo. Lehko je en den, en teden, en mesec ali eno leto se pokoriti, pa težko je do konca življenja v pokori živeti. Hudič se ne boji ne pobožnosti ne pokore, ki jo kažemo, boji se pa stanovitosti v nji. Zatorej on marsiktere priganja, naj bi se s molitvami ino pokornim djanjem preobložili, ker na tako vižo, upa, da bodo k malo v svoji prizadetvi opešali. Koliko jih je tudi, ki so neko časa vsi vneti do pokore, kmalo pa mehkužni kakor posvetni ljudje postanejo, ki se denes ostro pri kruhi ino vodi postijo, jutro pa v požrešnosti greše; ki te teden vedno molijo, drugi teden pa skoraj vso molitev opuste. Taka čudna nestanovitna pobožnost ni nič drugega kakor slepota in greh. Svetega Alojza pobožnost je bila vsa drugačna. Kakšno stanovitnost vidimo v njegovi pobožnosti ino pokori! Sedem let star je že sklenul, vsak den duhovsko opravilo v čast presvete Device moliti, sedem pokornih psalmov ino več drugih molitev kleče opraviti, in opravilo teh molitev je on do konca življenja spolnoval. Tudi mrzlica, ki ga je osemnajst mescov tresla, ga ni mogla odvrnuti od te pobožnosti; sam svoje sluge (posle) je v bolezni večkrat povabil z njim moliti navadne molitve. Tudi na smrtni postelji je prosil, da so navadne pokorne psalme pri njem molili. Ravno tako na tanko ino poredoma je tudi svoje pokorjenje opravljal; ino le pokor-

ščina do predpostavljenih ga je genula, da je svojo oštrost v pokori pomenjšal.

Lepi izgled svetega Alojza kako koristen nauk mi on daja! Kaj je potrebnejše kakor stanovitnost? Oh kolikokrat sem se v njo pregrešil! Dostikrat sem si samoglavno ino ošabno prizadeval moliti ino pobožen biti, tako da sem skorej opešal. Tudi sem se pokoril čez svojo moč ino zoper dolžnosti svojega stanu, pa to je le kake dni trpelo. K malo sem opešal, ker mi je pokora pretežka, molitev pa zoperna bila. Ta napačnost me je pa tako zmotila, da sem nevarnosti bil, vsi pobožnosti odreči! Dnes vse mi je zdelo, da sem pobožen jutro sem pa bil kakor poprej ves posveten človek! Dokler me je molitev tolažila ino veselila, sem brez konca molil; ako mi je pa bila ostudna ino zoperna, sem se ji naglo odrekel, ino si mislil, da nič ne velja. Nisem, tedaj v svoji pobožnosti stanoviten; hočem pa zanaprej stanoviten biti. Hočem po svetu svojega spovednika začeti pametno živeti, in tega življenja nikdar ne zapustiti. Ne bom preveč obljubil, pa kar obljubim, hočem stanovitno držati ino spolniti. Daj mi, o Bog! gnado stanovitosti! —

Premišluj stanovitnost svetega Alojza.

2. V svojem poklicu (stanu). Kakor je sploh potrebno, nam zvestim ostati v božji službi, tako je tudi posebno potrebno si tisti stan izvoliti, v kterega nas je Bog poklical, svet zapustiti ino v kloster stopiti. Da ga je

resnično v ti stan poklical, pričuje njegovo znotranje poželenje, ki mu ga je Bog obudil; to pričuje: dovoljenje spovednika, kteremu je sveti Alojz srce odkril. Alojz svoj sklep očetu odkrije; pa kak bran, kako žuganje je moral zato slišati! Oče si je hotel svojega prvorojenega sina korajžnega vojšaka ino častitlivega posvetnega kneza izrediti; sin pa želi v kloštri mirno živeti. Trudi se oče mladenčca z potovanjem in tovarštvom na svet natveziti, sin pa išče, kar je mogoče, samoto ino molitvo. Posvetni ino duhovski gospodje visoko rojenega stanu so si prizadevali, Alojza od njegovega sklepa odvrnuti, on pa stanovitni ostane, ino se ne da odvrnuti. Privoli, mu je oče, si stan zvoliti (v klošter stupiti) vendar ga je tega privoljenja dvakrat grivalo. Ta trda skušnja je več let trpela, dokler je stanovitnost mladenčca premagala, imo oče mu reče: Pojdi kamor te Gospod kliče; Bog daj da srečno živiš!

Zdaj je Alojz hitro svet zapustil, ino v Jezuitarski red stopil. Najdel je tukej nove težave, ki so v kloštrih navadne. Alojz jih je pa srčno pretrpel, ino je ob kratkem plačilo svoje stanovitnosti zadobil. V kratkem je on časno dokončal, ino je v šestem letu svojega klošterskega življenja v nebesa vzet bil. Kdor je do konca stanovitni, bo zveličan. Blagor vsem tistim, kteri v službi božji ne na drugi kakor na od Boga odločen pot stopijo. Lehko človek pravo stezo zgreši, ako on pri zvolenju stanu ne posluša na glas božji, ampak se po svojih hudobnih željah, ali po ne-

spametnih besedah ljudi ravna. Koliko jih je vse svoje življenje nesrečnih postalo, ker so se nečistosti, bogastvu ino posvetnemu veselju, ki kratko trpe, vdali, namest da bi bili Boga poslušali, ki jih je na boljši pot vabil! Vsak ima od Boga posebne darove, eden za to, drugi za uno. Razni so stanovi na svetu, ino iz vsakega imamo svetnike. Vesele so v nebesih svete device ino vdove, sveti zakonski ljudje, sveti vojšaki, sveti menihi, sveti posli ino kmetje, mestničani, duhovni, knezi ino cesarje. Naj si vsaki tisti stan zvoli, k ktere-mu ga je Bog poklical, ino bo lahko pobožno živel. Naj si nobeden več ne naloži, kakor nesti zamore; zakaj le malo jih tako dopolna-ma živi, kakor so duhovni ino menihi živeti obljubili. Nadlog ino težav naj se nobeden ne vstraši, kdor spozna, da ga je Bog ktem poklical. Stanovitnost z božjo gnado vse pre-maga. Ako je kdo od Boga vkazan stan zvolil, naj v njem ostane, ino naj se ne pusti od sladkega sveta, od mesa ino hudiča zapeljati. Ako je kdo zna biti brez božjega poklica, v kakem stanu, ki ga zapustiti nemore, naj potrpežljivo v njem živi, naj voljno svoj križ nese, ino naj se iz cele duše trudi dolžnost svojega zdajšnjega stanu spolnovati ino nikdar ne misliti na nedovoljnost. Dobro ino stano-vitno voljo bo Bog gotovo blagoslovil (žeg-nal), stanovitnost do konca bo pa nebeski venec zadobila. —

(M oli šest očenašov ino češčenih Marij i. t. d.)

Molitev

za gnado stanovitnosti.

O sveti Alojz, izgled zveste stanovitnosti, ki si z trdnim srcem Bogu služil, ino duhovskemu stanu do konca življenja zvest ostal; sprosi mi od Boga dar stanovitnosti, da bi pot svojega zveličanja, ki sem jo z njegovo gnado nastopil, srečno dokončal. Iz srca obžalujem svojo dozrajno lenobo in nestanovitnost v dobrem. Griva me pa tudi svojega napačnega prizadevanja, ki me je dostikrat slepilo. Hočem tedaj zanaprej po stezi iti, katero Bog kaže, ino od nje ne na levo, ne na desno odspoditi. Sprosi mi, o sveti Alojz! božjo voljo spoznati, in to storiti, kar mi Bog zapove. Tvoja mogočna prošnja naj mi tudi srčnost ino krepost zadobi, vso protivnost ino težavo premagati, ino dolžnost svojega stanu, v kterega me je božjá volja ino dopuščenje poklicalo, zvesto spolniti, ino tako do konca stanoviten ostati, da večno zveličanje dosežem. Amen.

Juterna molitev.

V imeni Boga Očeta, ino Sina, ino svetega duha. Amen.

O presveta Trojica! molim te, častim ino hvalim te v srcu in z ustmi. Jaz te zahvalim, o nebeski Oče! ki si me stvaril; jaz te zahvalim, o Sin božji! ki si me z tvojo drago krvjo odrešil; jaz te zahvalim, o sveti Duh! ki si me pri svetem kersti očistil, ino k pravi zveličanski veri poklical. O presveta Trojica! o edini Bog! kak neizrečeno milost ino gnado ti meni vbojemu grešniku vsak den skazuješ! Tvoja milost me je to noč v življenju ohranila, v kateri je marsiktera duša, ki tvoje božje veličanstvo ni tolikokrat in tak zlo, kakor jaz, razžalila, v sodbo poklicana bila, ino morda je še zdaj vekomaj nesrečna. Kako te hočem, o moja neskončna dobrot! zahvaliti, ker si mi nov den podaroval, ki ga v zveličanje svoje duše lahko obrnem? —

O ljubeznivi Oče! naj ti bo ti den darovan! Prvo hrepenenje srca se k tebi ljubeznjivo vzdiguje. Darujem ti svoje truplo ino svojo dušo, vse svoje počutke in moči, vse, kar inam, naj tvoje

sveto ime časti. Milostlivo vzemi dar, ki ti ga z darom tvojega edinorojenega Sina vred darujem. Kdaj se bom, o doprotljiv Oče! vrednega storil, pred tvoje obličje priti? Nič drugega ne na nebi, ne na zemlji ne želim kakor tebe, zakaj ti si Bog mojega srca, ti si moj del na vekomaj! O ti naj sladkejši Jezus! ki si začetek ino konec, pot, resnica ino življenje! glej! zdaj si naprej vzemem po potu tvojih zapoved hoditi, ino vse storiti, kar se pobožnemu kristjanu spodobi, posebno pa to pobožno opravilo (imenuj eno posebno opravilo ali čednost) storiti, ino v ti čednosti... se vaditi, obljubim. O Jezus! moje upanje ino moja ljubezen! želim zdaj ino vselej, kolikokrat dehnem, kolikokrat se moje srce gene, tebe ljubiti, častiti ino hvaliti. Podpiraj mojo voljo! Nič drugega ne želim kako, da bi se vse moje besede ino djana po tvojem imenu spolnile. O sveti Duh! tolažba ino pomoč moje duše pomagaj mi; da vse skušnjave srčno premagam. Ali hočem spet svojo dušo iz ljubeznivih rok svojega Boga po sili vzeti, ino jo peklenskemu sovražniku izdati? Ali hočem spet vedeče ino

radovoljno ti greh (imenuj ga) storiti? O kolikokrat sem že v va-nj padel! Dnes pa trdno sklenem: hočem se poholjšati. Daj mi, o sveti Duh! k temu moč ino krepost. —

O presveta Trojica! Oče, Sin ino sveti Duh — edini Bog! Dodeli mi tvoj vsegamogočen blagoslov, razsvetli mojo nevednost, podpiraj mojo slabost! obvarvaj me greha ino večne smrti!

Vi pa ljubeznivi izvoljeni božji prosite za me! Posebno ti, o presveta devica, bogorodnica Marija, moja ljuba mati z svojim čistim ženinom svetim Jožefom ino ti moj sveti angel varih, posebno pa tudi vi, moji pomočniki (patroni) imenuj svetnika, ki ga za pomočnika (patrona) imaš), podajte mi slabemu svojo mogočno roko, ino pelajte me slepega na pravo stezo, da bi tudi vse dobro, kar sem denes sklenul, izpeljal. Ravno to gnado dodeli, prosim te, vsim mojim prijateljem ino sovražnikom, posebno pa (imenuj ktere ga misliš). Priporočim se tudi molitvi vsih vernih kristjanov na zemlji ino želim vsih svetih meš in odpustkov deležen biti.

Blagoslovi (žegnaj) me Bog Oče, Bog Sin ino Bog sveti Duh! Naj tudi duše vsih vernih kristjanov po milosti božji v miru počivajo Amen.

(Moli očenaš — češčena si Marija — ino vero.)

Večerna Molitev.

V imeni Boga Očeta, ino Sina, ino svetega Duha. Amen.

O moj dobrotljivi Bog ino Gospod! moj stvarnik, moj odrešenik, moj varih! tebe jaz častim ino hvalim z vsimi svetimi angeli ino izvoljenimi; zahvalim te za vse dobrote, ktere si mi denes ino v celem mojem življenju skazal. Kako ti jih o Gospod! povrnuti morem? Truplo ino dušo, ino vse, kar imam, tebi darujem ino se zjedinim z Jezusom Kristusom, ino njegovim neskončnim zasluženjem. Pridi, o sveti duh! razsvetli moje srce z žarki svoje večne luči, da bi vse grehe ino zamude tega dneva v žalosti svoje duše premišlaval, jih spoznal, resnično objokaval, ino se tako s toboj s svojo naj večjo dobroto spravil. Vidile so tvoje oči moje nepopolnoma življenje, ino vse moje pote.

Brez števila ino velike so moje hudobije ino moje pregrehe, pokaži mi o Gospod! moje grehe ino daj mi zmote prav spoznati! (Sprašuj vest.)

Glej, moj Gospod ino moj Bog! kaj sem ti povrnul za vse dobre, ki si jih meni skazal: Oh, le samo grehe ino nehvaležnost v sebi najdem! Kaj sem storil? O kak sem se vendar mogel predrznuti tebe svojega ljubeznjivega Očeta žaliti, ino tvojih brezštilnih in velikih dobrot pozabiti? Tebe sem žalil, le pred tvojim obličjem hudobno delal. Vsmili se mene, o Bog! po svoji veliki milosti! Zgubil sem se kakor zgubljena ovčica; išči prosim te, moje revno dušo ino jo k čredi svojih izvoljenih nazaj peljaj. — Spoznam svojo hudobijo (...imenj jo tukej) ino vse druge grehe, ki sem jih dnes ali pred kdaj storil. Z grivanim srcem ob-jokujem, samo zato, ker sem tebe, o Bog! vse ljubezni vrednega žalil! Oh! da bi nikoli ne bil grešil! Odpusti mi, nebeski Oče! odpusti mi zavolj zdiho-vanja in solz, zavolj trpljenja in smrti tvojega prelubeznivega Sina našega Gospoda in Zveličarja Jezusa Kristusa. Ti, o Jezus! si vse moje upanje, v tvoji

sveti krvi ino v tvojem neskončnem zasluženju naj se omijejo vse moje pregrehe ino hudobije. Izbriši je, ino zadostni, kar mi v pokorjenji pomankuje, zakaj ti si jagnje, ki odjemlje naše grehe.

Ali bom zopet grešil? tvoje svete rane, o Jezus! zopet ponovil? tvoje predrago za me prelito kri zaničeval? Sram me je, o Gospod! pred tvoje božje obličje stopiti, nevupam si svojih oči k nebesom povzdignuti. O, kolikokrat sem že pekel zaslužil! Da še živim ino vtegnem za zveličanje skrbeti, le od tvoje gnade ino milosti pride! Kaj mi je pa zanaprej storiti? tebe zopet žaliti? zopet grešiti? Ali ne bom vendar enkrat začel, sam sebe ino svoje hudobne navade zatirati, to hudobno tovarštvo (imenuj ga) zapustiti; te priložnosti do greha (imenuj jo) se ogibati? Ali mi ne boš ti, o moj sladek Jezus! nikdar ljubši kakor to pregrešno veselje (imenuj ga).

„Rekel sem: Zdaj hočem začeti.“
(Ps. 67, 11.)

Daj mi, o Jezus! gnodo ino pomagaj mi!

O vi izvoljeni prebivavci nebeskega Jeruzalema, naši bratje ino sestre pridite, oh pridite nam na pomoč! posebno pa ti Mati milosti ino zavupanje grešnikov! saj ti nobenega ne zapustiš, kdorkoli pri tebi pomoči išče. O moj zvesti angelc varih stoj mi na strani! Sprosite mi tudi vi, moji ljubezniivi pomočniki patroni (imenuj nje) po vaši prošnji gnado od Boga, naj bi se vseh grehov, posebno pa (imenuj ga) ogibal, ino naj bi se v vsih pobožnih djanjih, posebno pa, (imenuj ga) vadal. Potrdi, o Bog! kar si zdaj v meni doprinesel.

(Moli očenaš — češena si Maria ino vero.)

Molitve sv. meše.

Premišluj kaj je Kristus trpel.

Kadar mešnik pristopijo.

Stori svoj dober namen, ino sam sebe Bogu daruj. Spomni se poslednje večerje, ki jo je Kristus v vedni dar ino v dušni živež postavil.

Kako bi Gospodu vse povrnul; kar mi je dal? Od sončnega izhoda do za-

hoda se tebi, o Gospod! čist dar opravljaja.

Ti, o Jezus! si večni vikši mešnik po redu Melkisedeka; zakaj ti daruješ v podobi kruha ino vina svoje presveto telo ino svojo krv.

O presveta večerja, v kateri je Kristus naš dar ino naš živež. Resnično ker je Jezus svoje ljubil, jih je do konca ljubil.

Kadar mešnik pred altar dol stopijo ino tam molijo.

Premišluj kako je Kristus po sveti sledni večerji iz gore Sion na oljski vrt stopil, kamor so ga učenci spremili. Ali boš mar ti svojoga Gospoda zapustil?

Gotovo obljubim, kerkoli si ti, moj Gospod! hočem tudi jaz tvoj hlapec, biti. Gospod! pripravljen sem, s toboj v ječo, celo v smrt iti.

Za kom ako ne za toboj, moj Jezus! hočem hoditi? Samo ti imaš besede večnega življenja.

Šel bom tedaj k altarju božjemu, k Bogu, ki je moja tolažba ino moje veselje.

Kadar mešnik pri stopnjah altarja globoko priklonjeni „konfiteor“ očitno spoved molijo.

Misli si kak Zveličar na oljski gori moli, kak v smrtni bridkosti na tla pade, ino zavolj tvojih grehov krvavi pot poti.

Kdo moji glavi vode da, ino mojim očem solz, da bi se jokal noč in den!

Oče! grešil sem v nebo ino v tebe; nisem vreden tvoj otrok imenovan biti. O Bog! vsmili se mene grešnika!

Kadar mešnik k altarju grejo ino ga poljubijo (kušnejo).

Premišluj kak je Judaž z poljubcem Gospoda izdal.

Ali te bom tudi jaz, o Jezus! z poljubcem izdal — tebe za revno blago ino za kratko slast predal?

Obvari me milostljivo, o nebeski Oče! take hudobije! — Ti, o Jezus! si moja naj večja dobrota, moj naj čistejši zaklad, moje naj sladkeje veselje. Kdo me bo ločil tvoje ljubezni.

Pri začetku svete meše, ino kadar mešnik molijo „kirje elej-son“ Gospod vsmili se nas.

Presmišluj kak je Peter iz človeškega strahu Jezusa trikrat zatajil, ino kak se je hitro potem, kadar ga je Izveličar milo pogledal, zgrivano razjokal.

O Bog! kolikokrat me posvetni dobički od tvojih potov odpeljajo! Kolikokrat te po svojih grehah zatajim!

Grešil sem, o Gospod! ino hudobno storil pred tobaj! Ne zavrži me zavolj mojih grehov.

Milostljivo na me poglej, o Bog! vsmili se mene, o Bog! vsmili se me.

Pri „glorji“ (slava Bogu po višavah ako se moli).

Premišluj kak so se hudobni Judje Kristusovega zasramovanja in trpljenja veselili.

Ob prazno veselje, ki ga nam svet ponuja! Vse je ničemerno zvunaj Boga ljubiti ino njemu služiti.

Slava (čast) Bogu po višavah in mir ljudem na zemlji, ki so dobrovoljnega srca.

V tebi, o Gospod! se hočem veseliti, ino v tvoji svetosti se radovati!

Kadar mešnik na možki (levi) strani molijo.

Premišluj kak so Kristusa od Anaža do Kajfaša peljali, krivo tožili, v obraz bili ino zaplivali.

Ti, o Jezus! si z nebeško potrpežljivostjo vse voljno prenesel, jaz pa ali ne bom nobene neprijetne besede iz ljubezni do tebe potrpežljivo ino voljno prenesel!

Zapri mi, o Bog! ob pravem času usta, ino zatisni mi moje žnable, da ne bom grešil z svojim jezikom.

Zateri, o naj ponižnejši Jezus! moj napuh. Dodeli mi gnado, da hudobne naklepe svojih sovražnikov brez jeze ino nevoljnosti pretrpim; uči me zasramovanje ino zaničevanje voljno prenesti, da bom tvoj pravi učenec.

Pri evangelju.

Pomisl koliko je Kristus zavolj evangelja, ki ga je oznanoval, trpel, kak so ga do Pilatuža vlekli ino zopet po krivem tožili.

Kak malo si jaz, o Jezus! besedo tvojega evangelja k srcu vzemem, zavolj kterega si ti veliko trpel; kako po-

redkem ino nepazljivo ga poslušam, kako počasno ino leno ga spolnujem, ino kako slabo se trudim, ga drugim oznanovati!

Govori, o Gospod! tvoj službenik posluša. Razširi svojo luč in svojo resnico, da mi bo tvoja beseda po mojih potih svetila.

Čuden ino mogočen je tvoj nauk, kakor oster meč zadene srce grešnika.

Ljubeznive ino sladke kakor strd so tvoje besede; dajo pravičnemu tolažbo ino veselje.

Pri veri „Kredo“ (verjem v Boga Očeta i. t. d.) ako se moli.

Premišluj kako so Jezusa od Pilatuža do Herodeža gnali, ino ga je Herodež, kteremu Kristus poželen čudež odreče, kakor brezpametnega, v belem plajšu oblečenega do Pilatuža nazaj gnati zapovedal. Ali si tudi ti tistih, kteri ne verjejo, ako ne vidijo čudeža?

Blagor jim, ki (čudežev) ne vidijo, pa vendar verjejo. Verjem, o Gospod! pomagaj moji slabi veri.

Srčno se ti, o Bog! zahvalim, ki si me med milijoni, kteri v temi neve-

re ino v krivovernosti žive, k pravi zveličanski veri izvolil ino poklical.

Ud sem prave katolske crkve, v njeni sveti veri želim živeti in vmreti.

Pri darovanju (ofervanju) kruha ino vina.

Premišluj kako voljno se je Kristus nebeškemu Očetu v dar dal, ino za nas vse pretrpel.

Ali jaz ne bom tudi pripravljen iz ljubezni do Boga kaj trpeti? Moje srce je pripravljeno k vsemu, kar tebi dopade.

Tebi jaz svoj život ino svoje srce v dar na altar položim. Ponižna duša je tebi dopadljiv dar; ti zgrivanega srca ne boš zavrgel.

Moj Gospod ino moj Bog! jaz sem ves tvoj, budi tudi ti moj.

Kadar mešnik roke vmivajo.

Premisli kako si Pilatuž roke vmiva, ino svojo nedolžnost očitno pokazati želi, kadar je nedolžnega k smrti krivično obsodil.

Kolikokrat tudi jaz, o Gospod! le na videz pobožnost in čednost kažem,

ino prav slabo za resnično znotranjo popolnomast skrbim.

Očisti me, o Gospod! mojih skrivnih grehov, ino prizanesi svojemu služebniku ptuje grehe.

Kadar se mešnik k ljudstvu obrnejo ino pravijo: „Molite bratje.“

Premišluj kako je Pilatnš Kristusa bičanega (gajzlanega) z trnjem ovenčanega (kronanega) ino v zasramljivem škrlatnem plajšu oblečenega ljudstvu pokazal, rekoč: „Glejte človeka.“

O Jezus! kako bom pred toboj takrat obstal, kadar boš prišel sodit živih ino mrtvih?

Obrni svoje milosrčne oči v mene, ino vsmili se me!

Kadar Sveto pozvoni (Sanktus).

Pomisli kako so Judje, ki so pred petimi dni Jezusa s veselim glasom: Hozana (Bog ga živi) pozdravljali, srdito kričali: „križaj ga, križaj ga.“

O nestanovitnosti človeške! Zdaj z grivanim srcem zdihujem: na veke ne bom več grešil; pa hitro po tem svojega Boga na novič žalim, ino njegovo ljubezen zaničujem.

Slab sem, o Gospod! pridi mi na pomoč. Obderži me na mojih potih, da ne zajdem v smote. Poterdi me v svojem nauku.

- Od Sveto pozvonenja do povzdigavanja.

Misli si, kako mora Jezus od učencnov zapuščen, s težkim križem obložen na kalvarsko (mertvaško) goro iti.

Ali ne bom tudi jaz s svojim Jezusom po poti križa hodil? Saj je sam rekel: Kdor hoče moj učenc biti, n a svoj križ zadene, ino za menoj hodi.

Daj mi, o ljubeznivši moje duše! daj mi gnado, da bom brez drznosti s svetim Petrom reči mogel: Pripravljen sem s toboj v smrt iti. Zakaj s toboj, o Jezus! vmreti je pravo življenje. Vabi me k sebi, o Jezus! skoz svojo gnado, ino jaz bom za toboj hodil.

Pri povzdigovanju. Kadar se povzdigne sveta hostija.

Premišluj, kako so Kristusa na križ pribitega celemu svetu v zaničevanje povzdignuli.

Jaz tebe, nevideč Bog! molim pod podoboj kruha. Tebi se popolnoma moje srce podvrže, po tebi moja duša

hrepeni, ino ves moj život kliče: Ti si moj Bog! Kdo me more od tvoje ljubezni ločiti?

Glej, o nebeski Oče! v obraz tvojega mazilenca Kristusa! Odvrni tvoje oči od mojih grehov! Glej tvojega preljubeznivega Sina, nad katerim imaš dopadenje.

Pri povzdigovanju sv. keliha.

Premišluj, kako je iz Kristusovih ran obilna krv tekla za odpuščanje naših grehov.

Jaz tebe molim, o sveta krv, ktera si bila za me, ino za vse ljudi prelita v odpuščanje grehov.

Operi me bolj in bolj mojih hudobij; očisti me mojih grehov.

To očiščenje je perilo (kopel) moje bolene duše, v to rudeče morje se potopim, v ti dragi krvi svojega Zveličarja želim živeti ino vmreti.

Po povzdigovanju.

Premišluj temo, ktera je pri Kristusovem križanju celo zemljo pokrila.

Ne vrzi me, o Gospod! v temoto, ker je jokanje, ino škripanje zob. Obvarji mojo dušo večne smrti.

Vsmili se tudi, o Gospod Jezus Kristus! revnih (vernih) duš, ktere v temni ječi vic trpé! Naj nje sveti arhangel Mihael k luči izvoljenih pripelje, ino naj se tvojega obličja, po katerem zdihujejo, zveselé.

Kadar se moli: „očenaš“.

Kakor ima očenaš sedem prošenj, tako je tudi Kristus na križi sedemkrat govoril. Spomni se sedem besed Križanega, ino jih na se obračuj.

Oče! odpusti jim, ker ne vejo, kaj delajo. — Ali ne bom jaz vsim, ki so me razžalili, iz srca odpustil, da mi tudi Bog odpusti?

Resnično, resnično ti povem: Denes boš z menoj v nebeskem raji! — **O** tolažbe polna beseda! da bi jo tudi jaz na zadnjo uro slišal!

Žena! glej svojega sina! sin! glej svojo mater! — Hvala tebi, o Jezus! ki si mi tak dobro mater dal. **O**, da bi pokoren otrok Marije biti mogel!

Žeja me! — žejalo, o Jezus! te je po izveličanju moje duše; ali mar ne bo žejalo moje duže po živi vodi — po studenci vsih gnad ino dobrot. **Kaj**

drugega kakor ti bi me mogel oživeti v nebesih ali na zemlji?

„Moj Bog! moj Bog! zakaj si me zapustil?“ Tako tudi jaz v trpljenji vpijem. Oh, da bi tudi jaz ravno tako potrpežljivost imel, kakoršino je imelo božje jagnje! „Dokončano je!“ — Zares, hitro mine vse posvetno ino časno; hitro je konec trpljenja tega sveta. Blagor temu, kdor do konca stanovitost ostane!

„Oče! v tvoje roke zročim svojo dušo!“ — Naj tudi jaz na zadnjo uro ravno te besede izrečem; zakaj tebi, o Bog! živim, tebi vmerjem, tvoj sem na veke. Amen.

Kadar mešnik sveto hostijo prelomijo ino rečejo: „Jagnje božje.“

Premišluj kako se je Kristusova duša od trupla ločila.

Oh, kako bo moji duši, kadar se bo iz tega sveta ločila? kadar bo v neskončno večnost stopila? Vse svoje upanje stavim na tvojo smrt, o Jezus! Tvoja smrt je moje zveličanje, moje življenje ino od smrti vstajanje. Oh, da bi moja smrt bila smrt pravičnega!

Pri svetem obhajilu.

Premišluj kako Jezusa pokoplejo; on si tvoje srce za svoj grob želi. Ako ga v sakramentu neprejmeš, sprejmi ga v mislih; obudi živo poželenje po Jezusi, ponižno spoznaj svojo ne vrednost ino ga prosi, naj on tvoje srce spreobrne, pogostim v va-nj pride, ino v njem kraljuje.

O Jezus Kristus! kako želim, naj bi moje srce vreden grob tvojega živega telesa bilo. Moje srce tebi odprto stoji, pridi, o Jezus! ino prebivaj v meni! Duša Kristusova posveti me; telo Kristusova odreši me; krv Kristusova napoji me, voda iz strane Krístusa operi me; o doprotljivi Jezus! vsliši me; v tvoje svete rane zakrij me, od sebe ne loči me; na zadnjo uro pokliči me; k tebi briti pusti me, da te s tvojimi angeli hvalim na veke. Amen.

Pri poslednih molitvah.

Premišluj Kristusovo veselo iz groba vstajanje.

Kdaj bom jaz, o Jezus! kakor ti k večnemu življenju vstal? Mojo dušo žeja po tebi, mogočnem ino živem Bogu; kdaj bom k tebi prišel, ino

pred tvoje obličje stopil? Želim vmreti ino s Kristusam biti.

Kadar mešnik ljudstvo blagoslovijo (žegnajo).

Pomisli, kako je Kristus v nebesa šel, ino svoje učence blagoslovil.

Zveličaj, o Gospod! svoje ljudstvo ino blagoslovi svojo lastnino. Blagoslovi me, o Jezus ino daj moji duši moč, naj se od posvetnega odtrga, ino išče kar je zgoraj (v nebesih), ker ti moja ljubezen ino moje veselje sediš na desnici Očeta. Amen.

Na koncu svete Meše.

Sprejmi, o nebeški Oče! ta presveti dar, v katerem je tvoj preljubezni Sin — nedolžno jagnje, sam sebe tebi daroval. Naj on svojega neskončnega zasluženja doda, ker moji pobožnosti pomankuje. Zakaj Jezus je spravil naše grehe. Amen.

Spovedne molitve.

Pred spovedjo.

Kdo da moj glavi vode ino mojim očem studenc solz, da noč ino den ob-

jokujem svoje brezštevne ino velike pregrehe, s katerimi sem tebe, moj ljubezni Jezus! tolikokrat žalil. Spoznati moram, o moj Zveličar! da sem ravno tako hudobno, kakor grešnica Magdalena grešil; vendar moje srce kakor kamen trdo ostane, ino svojih nevarnih ran ne občuti. Gospod vdaril je Mozes s palico na skalo, ino na enkrat je voda obilno pritekla. Oh, moj Jezus! vdari tudi ti z svojim zvetim križem na moje kamenitno srce, naj bi moje oči obilne solze prelivale. Rad bi, o Jezus! z Magdaleno tvoje presvete noge s svojimi solzami vmival; rad bi tebi, moja naj vekša dobrota! srčno žalost pokazal, ker sem te močno razžalil. Ker pa to sam od sebe storiti nemorem, zatorej te, o Jezus! po tvoji neskončni ljubezni ponižno prosim, da ti tvoje predrage krvi priložiš, kar moji grivingi ino mojim solzam menka. Prosim te, da ti mojo dušo v svoji krvi opereš, da bo tako vsih grehov ino nepopolnomost očiščena beljša kakor sneg pred tvoje obličje stopila. K tvojim svetim nogam, o Jezus! z Magdaleno vred pribežim, pred nje poklekнем, ino iz globočine duše molim:

O Jezus! zaupanje vsih grešnikov! ne zavrzi me od sebe, daj, da tvoje svetle noge z obema rokama objemem, ino se nikoli tebe ne ločim. Spomni se, o moj Jezus! koliko težavnih stopinj si zavolj mene storil; poglej rane svojih svetih nog, ki so očitne znamenja tvoje ljubezni. Ne pripusti, da bi zavolj svojih mnogih grehov pred tobaj bežal, saj vidiš, da me vsih iz celega srca griva. Oh, da bi bil prej vmrl ko sem tebe, o Jezus! o tako močno žalil! Hočem zanaprej rajši vse pretrpeti, tudi jezerokrat (tavžentkrat) rajši vmreti, kakor tebe s smrtnim grehom zopet razžaliti. Milostlivo me detaj, o Jezus! sprejmi: tvoj glas, o dobrotljivi pastir! me je povabil, k tebi priti. Glej s milostlivimi očmi na mene vbogega grešnika. Poglej vso svojo hudobijo pred sveti križ k tvojim nogam položim, ino te srčno prosim, naj bi ti moje grehe v morje svoje presvete krvi ino svoje neskončne milosti vtopil. Trdno sklenem zanaprej tvoje zapovedi držati, ino vse skušnjave s tvojo pomočjo stanovitno premagati. Ti, o Jezus! mi pomagaj! Ti, o Jezus! me potrdi, naj sveto spoved vredno opravi-

vim, ino odpuščenje svojih grehov zado-
bim. Amen.

Po spovedi.

Moja duša naj Gospoda hvali ino vse, kar je v meni, naj njegovo sveto ime časti! Nikoli ne pozabi njegovih dobrot. On tebi vse grehe odpusti, ino ozdravi vse tvoje slabosti. On tebe od smrti reši, ino te z obilnimi dobrotami daruje. Gospod je milostljiv ino vsmiljen, prizanesljiv ino poln dobrot. Njegova jeza ni brezkončna, njegovo grozenje ni večno. On nam ni po naših grehih povrnil, ino nam ni poplačal po naših hudobijah. Zakaj kakoršina je višava neba nad zemljo, tolkišno gospoduje njegova milost s tistimi, ki se ga bojijo. Kakor daleč je solnčni izhod do zahoda, tako daleč on odvrne našo hudobijo od nas. Kakor se oče svojih otrok vsmili, tako se tudi Gospod tistih vsmili, ki se ga boje, zakaj on dobro ve, kakšne slabe stvari smo mi, on ve, da smo prah. Gospodova milost ostane na vse vekov veke.

Ne pripusti, o Bog! da bi gnado odpuščenja svojih grehov kdaj pozabil. Tvojo ljubezen ino prijaznost, mir ino tolažbo dobre vesti hočem bolj pošto-

vati, kakor vse drugo, kar bi me lahko v greh zapeljalo. — Želim zanabrej vreden sad pokore prinesiti. Želim razno trpljenje tega življenja voljno prenesti, da bi se tako svojih grehov prav spokoril. Želim čuti ino moliti, da v nobeno skušnjavo več ne privolim, želim tudi, o preljubeznivi Bog! pri tvoji službi ino v ljubezni do tebe do konca življenja ostati. Nobena reč me ne bo tvoje ljubezni ločila. O Jezus! ki si me skoz svojo presveto krv po spovednikovi odvezi mojih grehov očistil, daj mi svoj nebeski blagoslov, naj v miru grem, ino več ne grešim. Amen.

Sveto obhajilo.

Molitev pred svetim obhajilom.

Ti, o sveti, mogočni, nevmerjoči Bog! hočeš k meni priti, ino me s svojim lastnim Telesom poživeti, ki ga je prečista Devica spočela ino rodila. Ti hočeš k meni priti, kateri si na križi vmrl, tretji den od smrti vstal ino zdaj častito vladaš v nebesih. Nebesa tebe, o Gospod! ne morejo obseči, ti pa vendar hočeš k meni naj bolj vbogi, nehvaležni ino nevredni

stvari pridi? Vse nebeske moči tudi sami angeli niso nič pred toboj, ino jaz se predrznem, se tebi, o veliki Bog! bližati? Ako bi ravno bil svet kakor Janez krstnik, bi bil vendar te velike gnade nevreden. Ali pa jaz tak vbog grešnik zaslužim naj Svetejšega prijeti? — Bila bi še za mene prevelika gnada, ako bi me le pri tvojih nogah trpel; ino glej zdaj pa me, ako sem ravno zavolj svojih grehov smrt zaslužil, še celo k svoji mizi povabiš me tukaj med svoje otroke posadiš, ino mi smrt žugaš, ako tvojega Telesa ne vživam. Jaz ne zaslužim, da se mene spomniš, ali mene pogledaš, ti pa hočeš v moje srce priti? — O Gospod! tega nisem, nisem tega vreden! —

Ker si pa ti vendar hotel v hlevi rojen, ino v jasli položen biti, ponižno upam, da mojega zgrivanega srca ne boš zavrgel. Spoznam, da sem nečist, reven ino ves v grehe zapleten; pa tudi vem, da ti nisi zavolj pravičnih, ampak zavolj grešnikov na svet prišel. Ti si Samaritanki, ti si Magdaleni ino več drugim grehe odpustil; zatorej upam, da boš tudi meni milostliv. Zlo me griva, ker sem tebe razžalil, ino od

tebe prejete gnade zaničval. Odpusti mi po zasluženji svoje krvi mojo nehvaležnost ino nezvestost. Zares od tebe smem vse dobro upati. Ti si sam rekel: „Prositate ino bote prijeli.“ Ti sam me vabiš rekoč: „Pridite k meni vsi, kateri ste obloženi, jaz vam bom polajšal. Tukaj sem s celo butaro svojih grehov, ino jih položim pred tvoje svete noge. Izbriši jih, o moj Odrešenik! ino me z dobrotami, ktere si mi obljubil, napolni.

Močno hrepenim, ako ravno nisem vreden, tebe nebeski Zveličar! prijeti. To poželenje si ti sam v moje srce zasadil, ki si prišel na zemljo ogenj vžgat, ino ki si srca dveh učencov v Emavs gredočih z svojo ljubeznijo vnel. Kakor jelen k vodi priteče, tako jaz po tebi hrepenim. Zlo me je vtrudila grešna pot! Moje srce je prazno ino nezadovoljno ostalo. Le samo ti, moj Bog ino moje vse! me zamoreš nasititi. Pridi tedaj, moj Zveličar! moja tolažba ino moja moč! Oh, kako rad bi te k malo v svoje srce sprejel! Pridi, o Jezus! posveti ino očisti me, ino nikdar več ne pusti mi se od tebe ločiti.

Moj preljubeznivi Jezus! kako pozno sem začel tebe ljubiti! Oh, da bi

te bil vselej ljubil ino nikoli žalil! Obžalujem ino studim svoje grehe. Hočem rajši vse zgubiti, vse trpeti, rajši tudi vmreti, kakor tebe prihodno žaliti. Pridi gospod Jezus! le skoraj pridi —

Po svetem obhajilu.

O Bog ljubezni, izvor gnad ino luči, moj Gospod ino moj Bog! ti si zdaj v meni grešnem človeku. V globoki ponižnosti pred toboj na zemljo poklekнем. Bodi tebi večna molitev ino hvala! Moja duša te časti, ino moj duh se tebe veseli, moj Zveličar! zakaj ti si na mojo nizkost pogledal, ino si velike reči meni storil. Kako sem vstani se tebi za gnado zahvaliti, ki si sam sebe meni v živež dal! Vse imam ako tebe imam. O nezapopadljiva ljubezen! Kde je pastir, kateri svojim ovcam lastno telo ino krv v živež daja? Ti, o Jezus! si dober pastir, ki si dal svoje življenje za svoje ovce, ino ki si našim dušam nebeski živež pripravil.

Ker si ti sam sebe za me v dar dal ino se z menoj zedinil, vzemi zatorej tudi mene v dar. Darujem ti svoj život ino svojo dušo, vse svoje počutke ino moči. Pripusti mi iz ljubezni do tebe delati ino trpeti! Ti si za me vmrl, ino zdaj v meni živiš: zatorej tudi

jaz hočem tebi živeti ino vmreti. Naj rajši bom na te mislil, ino ne bom nič drugega želel, kakor tebe poznati ino ljubiti. Pomagaj mi, naj povsod tvojo voljo spolnim. Karkoli imam je tvoj dar, ali ga mi vzemi, ali ga mi pusti, ako le tebe imam, sem dovolj bogat.

Pomagaj mi, da grehu, svetu ino sam sebi bolj odvmerjem! daj da starega človeka izslečem, posebno pa greh, (imenuj ga) ino naj po tvojem svetem nauku svoje življenje ravnam. Napolni me z svojim duhom, posveti moje misli, želje, besede ino djanja; ne pripusti, da bi se moje srce na posvetno vevelje, ali na kako drugo stvar tvezilo. Tebe, le samo tebe hočem zanaprej vselej in čez vse ljubiti. Pomagaj, da bom od dneva do dneva boljši; v pokori živeti, ino srečno vmreti, je moja edina želja. Za to gnado te zdaj pri ti priložnosti, ker si v mojem srcu, ponižno prosim. Ti o naj dobrotljivši Jezus! mi te prošnje ne boš odrekel.

Kadar bom naloženo opravilo dokončal, kadar se bo ura smrti bližala; mi pripusti presvete poslednje sakramente serčno ino ponižno prijeti. Pomnoži mojo vero, moje upanje, mojo ljubezen ino grivingo, ostani pri meni, pomagaj mi z svojo gnado, ino

mi pripusti, da tvoj sveti križ objemem ino
v tvoji ljubezni vmerjem.

Prosim te tudi, o Jezus! za svoje stariše,
prijatelje, dobrotnike ino sovražnike, za vse
neverne ino grešnike. Blagoslovi jih, ino daj
vsem svojo gnado, naj tebi sveto ino pravično
služijo. Daj tudi vsem vernim dušam v miru
počivati. Amen.

Litanije

v čast svetega Alojza.

Gospod, vsmili se nas!

Kristus, vsmili se nas!

Gospod, vsmili se nas!

Kristus sliši nas!

Kristus, vsliši nas!

Bog Oče nebeski, vsmili se nas!

Bog Sin, odrešenik sveta, vsmili se nas!

Bog sveti Duh, vsmili se nas!

Sveta Trojica, en sam Bog, vsmili se nas!

Sveta Marija,

Sveti Alojz,

Ti angelski mladenč,

Ti varih krstne nedolžnosti,

Ti izgled čistosti,

prosi za nas!

Ti oster pokornik,
 Ti izgled ponižnosti,
 Ti ljubitelj vbožtva,
 Ti prijatelj molitve,
 Ti dar ljubezni do bližnjega,
 Ti goreči častivec presvetega sakramenta,
 Ti rejenec Marije,
 Ti pomočnik mladosti,
 Ti razgled duhovnov,
 Ti lepota Jezuitarskega reda,
 Ti skrivni mučenec (marternik),
 Ti varih čistosti,
 Ti svetvavec pri izvolenju stanu,
 Ti izgled stanovitnosti,
 Sveti Alojz,

Da se v svetem strahu vsakega greha
 ogibamo,
 Da prav čisti na duši ino telesu Bogu
 služimo,
 Da duha grivinge ino pokorjenja za-
 dobimo,
 Da se neizmernosti sveta varjemo, ino
 jo zaničujemo,
 Da bomo goreči pri molitvi,
 Da vselej kakor vpričo Boga živimo,
 Da angelski kruh pogostem vredno ino
 hvaležno prejmemo,

prosi za nas!

Da smo zvesti častivci ino rejenci pre-
 čiste device,
 Da v ljubezni do Boga ino bližnjega
 zmiraj bolj rastemo,
 Da v dobrem do konca stanovitni
 ostanemo,

} prosi za nas!

Jagnje božje, ki grehe sveta odjemlješ,
 zanesi nam o Gospod!

Jagnje božje i. t. d. vsliši nas o Gospod!

Jagnje božje i. t. d. vsmili se nas o Go-
 spod!

Kriste sliši nas!

Kriste usliši nas!

Ÿ. Prosi za nas o sveti Alojz!

R. Da vredni postanemo obljub Kristusovih!

Molitev.

O sveti Alojz, angelški mladenč! jaz
 tvoj naj nevrednejši častitelj, tebi čistost
 svoje duše ino svojega života priporočim.
 Prosim te po tvoji angelški čistosti, priporoči
 me nedolžnemu jagnjetu Jezusu Kristusu,
 ino njegovi presveti materi vsih devic Devici
 ino obvaruj me smrtnega greha. Ne pripusti,
 da bi se s kakim nečistim grehom ognusil,
 ampak odvrni, kadar me vidiš v skušnjavi
 ali v nevarnosti grešiti, od mojega srca vse

nečiste misli ino nečisto poželenje. Zbudi v meni spomin na večnost ino na križanega Jezusa, pomagaj mi, da globoko v srci občutim strah božji, ino napolni me z božjo ljubeznijo, da bi, ker tebe na zemlji nasledujem, zaslužil se s toboj enkrat pri Bogu v nebesih veseliti. Amen.

(Očenaš — češčena si Marija i. t. d.)

(Papež Pijus VII. so tistim, ki to molitev z očenašem — ino češčena si Maria vred pobožno molijo, odpustek 100 dni dodelili.)

Molitev za odpustek.

(Ta molitev se vsako nedeljo na konci opravila moli.)

O Bog ljubezni ino milosti! jaz upam od tvoje neskončne dobrote, da si mi ti pri spovedi grehe odpustil, ino večno kazen (štrafingo), ki sem jo za nje zaslužil, izbrisal. Hvala tebi, o milostlivi Oče! ki mi nisi po svoji ostrosti, ampak po svoji milosti storil! — Tudi pa vem, da si ti pravičen Bog, ki grešnike večkrat z časnimi kazni pokoriš, ino vreden sad pokore od njih terjaš. Oh, kako ostro ino dolgo pokoro bi moral jaz za svoje neštevilne ino velike grehe opravljati! — Gospod! ako boš hudobije kaznoval, kdo bo pred toboj obstal? — Zatorej pribežim k neskončnemu zakladu zasluženja ino za-

dostenja svojega zveličarja Jezusa Kristusa, ino te prosim, o Bog! pomagaj mi vbogemu, pa zgrivanemu grešniku postati deležnemu svetega odpustka, ki so ga tvoj namestnik na zemlji za šestnedeljsko opravilo v čast svetega Alojza iz zaklada crkvenih gnad dodelili. Darujem ti, da bi se odpustka deležen storil, vse molitve in dela, k temu namenu zapovedane, ino jih združim s trpljenjem ino smrtjo tvojega božjega Sina, s zasluženjem prečiste Device ino vsih svetnikov, da bi mi bili grehi odpuščeni ino kazni (štrajfinge) zanesene.

Priporočim tudi tebi, o nebeski Oče! sveto, rimsko — katolško crkev ino te prosim, da jo v njenih velikih potrebah milostljivo vslišiš.

1. O Bog! naj vikši pastir ino Oče vernih! ki si po svojem edinorojenem sinu Jezusu Kristusu svojo čast celemu svetu pokazal: ohrani ino vladaj svojo sveto crkev, povzdigni ino razslavi jo pri vsih narodih ino pripusti, naj se po celem svetu razširja — (Očenaš — češčena si Maria i. t. d.)

2. Vsemogočni, večni Bog! vsmili se svojega službenika ino namestnika na zemlji,

Rimskega papeža ino tudi vsih škofov, ino mešnikov, milostljivo jih vodi po poti večnega življenja, da želijo s tvojo pomočjo, kar tebi dopade, ino storijo z vso močjo. — (Očenaš — češčena si Marija i. t. d.)

3. O Bog! ki mir darujes ino edinost blagosloviš, daj vsim krščanskim knezom mir ino pravo edinost, skleni njih srca s zavezo svete ljubezni, da bodo zedinjeni za tvojo čast ino za srečo krščanstva skrbeli. — (Očenaš — češčena si Marija i. t. d.)

4. Vsemogočni, večni Bog! ki vse ljudi k izveličanju vabiš, milostljivo poglej duše nevernih ino krivovernih, ino dodeli, naj svojo slepoto spoznajo, naj vse zmote ino krivovere zavržejo. ino se enkrat vsi narodi s pravo katolsko crkvo zedinijo. — (Očenaš — češčena si Marija i. t. d.)

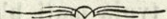
5. Vsmili se, o Bog! duš vernih kristjanov, ino dodeli dušam svojih službenikov ino službenic odpuščanje vsih grehov, da milostljivo odpuščanje, kterega so vselej želeli, po bogaboječih prošnjah dosežejo. — (Očenaš — češčena si Marija i. t. d.)

Pesem

v čast svetega Alojza.

1. Prelepa Lilia cveti!
 Iz samga svet'ga raja,
 In duh deviške čistosti
 To Lilijo obdaja.
2. Kdo žlahtne lilje ne pozná:
 Alojzija mladenča?
 Nedolžnost in pokora ga
 Zdaj v svetem raji venča.
3. Prav lepo pesem hočemo
 Alojziju zapéti,
 V telesi Angelca lepo
 V spodobni časti 'meti.
4. Alojzijus, deviški cvet,
 Nedolžnost si ohranil,
 Oh bodi tudi nam izgled,
 Da nas boš greha branil.
5. Poglej, v koljki nevarnosti
 Pregrehe mi živimo,
 Kako vsi rahli in slabi
 Se lahko pogubimo.
6. Ti v šveti sramožljivosti
 Se varnal sence greha,
 Nas pa priložnost veseli,
 Pregrešnega posmeha.
7. Do vsmilenega Jezusa
 Ti srce je gorelo,
 Marija tvoja mati b'la,
 Posvetno teb' mrzelo.

8. Nam pa le srce poželi!
Veselje tega sveta,
Ljubezen sveto pomori,
V nečistost nas zapleta.
9. Alojzi, ti se pokoril,
Počutke si strahoval,
Si molil rad, in se postil,
Skušnjave vse premagal.
10. Mi grešniki pa pasemo
Pregrešno truplo svoje;
Naj nam pomoč premage bo
Izgled pokore tvoje!
11. Naj se hudoben svet jezi,
Sovraži, zapeljava,
Le bodi sploh Alojzi ti
Nam luč in steza prava.
12. Alojzi, ti naš vojvoda
Pred nami liljo nosi,
Od vsmiljenega Jezusa
Pomoč nam ti izprosi.
13. Naj se s toboj vojskujemo,
V nedolžnosti cvetimo,
Naj srečno svet premagamo,
Se s toboj veselimo.
14. Tam Bogu hvalo dajali
Pred Jagnetom veseli,
V nebesih se sprehajali,
In novo pesem peli.

Kazalo.

	Stran
Predgovor	3
Življenje svetega Alojza od Gonzaga iz Jezuitarskega reda	5
Molitev se pripraviti na vsako nedeljo k temu svetemu obhajilu	24

Prva nedelja.

Premišlovanje Alojzove čistosti	25
Molitev za dar čistosti	29

Druga nedelja.

Premišlovanje Alojzove pokore	30
Molitev za gnado grivinge ino pokore .	34

Tretja nedelja.

Premišlovanje pobožne molitve svetega Alojza	35
Molitev za pravo gorečo pobožnost . .	39

Četrta nedelja.

Premišlovanje ponižnosti svetega Alojza	41
Molitev za dar ponižnosti	46

Peta nedelja.

Premišlovanje ljubezni svetega Alojza do bližnjega	48
Molitev za duha ljubezni do bližnjega .	52

Šesta nedelja.

Premišlovanje stanovitnosti svetega Alojza	53
Molitev za gnado stanovitnosti	58
Juturna molitev	59
Večerna molitev	62
Molitev svete meše	65

Spovedne molitve.

Pred spovedjo	78
Po spovedi	81

Sveto obhajilo.

Molitev pred svetim obhajilom	82
Molitev po svetem obhajilu	85
Litanije v čast svetega Alojza	87
Molitev za odpustek	90
Pesem od svetega Alojza	93

Lorini

90

NARODNA IN UNIVERZITETNA KNJIZNICA

DS

I 391 201

198901248

COBISS ®